

ראשית צמח החמשה

מאת
י. ה. פרישבורג

ספר ראשון

פר"ג

נייזרק

ה'תרפ"ג

הוצאת "משמר"

ראשית למוד החמש

ספר ראשון

מאת

י. ז. פרישברג

מהדורה שניה

ניוֹרֶק, תרפ"ד.

Copyright 1922, by W. Frishberg.

מעין הקדמה.

אם הייתי רוצה לכתוב הקדמה לספרי, ולבאר בה את העיקרים הפדגוגיים שהונחו ביסודו— הייתי צריך לכתוב מחברת מיוחדת, וכוז אקוה לחוציא בקרוב— לשם מטרת כלליות. אולם אין הדבר הברהי בשביל השמוש בספר. המורה, אפילו בעל נסיון מועט, ימצא את העיקרים האלה בדרך עבודתו. כי לא, חומר לעבודה נתתי כאן, אלא את העבודה עצמה. למוד החומש לילדי אמריקה— רק קומץ קטן של מורים יודעים את דרכיו. ספר זה מכון לכל המורים, ולחפך— אפילו להמשובחים, שלא יצטרכו לעבוד עבודת פרך, אשר בין כה ובין כה כמעט שהיא יוצאה לבטלה, בהיות כל החומר הנלמד שמסביב למקור— למוד שבעל פה, וברובו— רק המורה מדבר והתלמיד שומע, ולפיכך איננו מתרשם במוח התלמיד, ומכל שכן שאיננו נחרת בזכרוננו, ולפיכך אין פרשה אחת משמשת הכנה לכאות, אלא בכל פרשה מתחילה העבודה מחדש.

אולם לתועלת המורים הצעירים, ראיתי לנכון לציין בזה כמה הוראות בדרכי השמוש בספר זה, וגם איזו הוראות כלליות, שתהיינה להם לזכרון.

הוראות למורים.

חלקי הספר. הספר נחלק לשלש מחלקות: מחלקה א' ערוכה פרקים פרקים. כל פרק מכיל: א) הרצאת הענין בעקבות המקור. לפעמים באה שיהיה נחוצה בתוך ההרצאה או לפניה. ב) באור המלים ודרך שמושן. ג) חלופי הפעלים עם ו' המחפך. ד) שאלות. ה) שרשי המלים, או המלים עצמן, בלי נקוד. מחלקה ב: החומש במקורו. מחלקה ג: שלשה לוחות פעלים.

דרכי הלמוד. (* א) התלמידים קוראים (כל תלמיד— שנים שלשה פסוקים) את ההרצאה— פעם אחת או שתיים. המורה מכאר את הקשה בקצור נמרץ, או גם מתרגם מלה בודדת. לפעמים הוא מפסיק את הקריאה בשאלה קצרה— לשם ברור הענין ולשם בחינת תלמידים בהקשבה. ב) התלמידים קוראים את באורי המלים והדוגמאות. המורה שואל שאלות יותר מפורטות— עד כדי שגירת המשפט בפהם. התלמידים נותנים גם דוגמאות משלהם (עבודה זו ניתנת אחר כך גם בתור שעורים שבכתב). ג) חוזרים לקריאת ההרצאה עם שאלות יותר תכופות— לשם דיוק ושנון. ד) חנוכים בחלוף הפעלים עם ו' המחפך— לתמונות פשוטות.

(*) הרשות ביד המורה להאריך או לקצר בכל אחד מן האמצעים הללו כפי הצורך. מלבד זה נרשמו כאן מלכתחלה כמה דרכי למוד, שישתמש בהם המורה חליפות, פעם בזה ופעם בזה.

(ה) התלמידים קוראים את השאלות ומשיבים עליהן (וניתנות גם לשעור שבכתב).

(ו) התלמידים נבחרים בשרשים שבסוף כל פרק (שאינם ערוכים לפי הענין) לחבר על פיהם משפטים הפשטים, או מתוך הענין (ואחר כך — גם בכתב).

(ז) המורה כותב על הלוח את השרשים לפי סדר הענין. התלמידים מרצים על פיהם את הספור בעל פה.

(ח) הרצאה בעל פה (ואחר כך — בכתב).

המקור. ט) אחרי למוד פרקים אחדים, קוראים התלמידים את פסוקי החומש (מחלקה ב'), ומבארים על פי מה שלמדו מתוך פרקי מחלקה א'. המורה שואל שאלה פה ושם. על פי ציוני מלים בודדות, על הלוח — אפשר להרצות את הענין גם בסגנון החומש (ההתקדמות בפרקי מחלקה א' לעומת המקור — תהיה תמיד בפרקים אחדים).

לוחות הפעלים (מתחילים בזה לאחר למוד פרקים אחדים, ומקדישים לזה כשני רבעי שעה לשבוע).

(י) בלוח הפעלים א' מסודרים הפעלים לתמונת ה', כפי שהם נמצאים בספר זה. מכל תמונה באה דוגמה אחת, ואחריה — שרשים להטות על פיה בפה ואחר כך בכתב, למשל: למשל — שמר — לשמור. את התמונות מסוג אחד, שאין להן אלא דוגמה אחת, מאסף המורה וכותב את שרשיהן על הלוח והתלמידים מטים אותן.

(יא) בלוח ב' מסודרים הפעלים בסדר אלף בית. התלמיד קורא ומוסיף לכל תמונה את מלות הגוף והזמן, למשל: "הוא, כבר — אהב; הוא, עכשו (לא "עתה", שיש גם "אתה") — אוהב; אלהים עשה מאורות — להאיר (גם שעורים בכתב). ולהפך: המורה מציע (בשני מסדר הנטיה שבספר) את הגוף והזמן, והתלמידים אומרים את הנטיה.

(יב) חנוך בלוח ג' על ידי שאלות המורה.

חזרה. יג) החזרה נחוצה מאד. והיא צריכה להעשות יותר מפעם אחת, אבל רק בדרך קריאה קלה ושאלות קצרות על ידי המורה. טוב לקבוע לזה את שעת הלמוד האחרונה בימים ידועים, בשעה שעבודה זו תהיה להם מעין מנוחה מעבודתם הרצינית קודם לזה.

נוספות לעבודה שבכתב. א) העתקה מתוך הספר.

ב) הרצאה פשוט על הענין על פי המקור.

ג) התלמידים מחברים בעצמם שאלות ותשובות מתוך הענין (לזה אפשר להרגילם לאט לאט).

ד) חבור משפטים על הפעלים שלמדו — מתוך לוחות הפעלים.

ה) לכתוב את שמות העצם, את הפעלים או את התארים שבפרק.

ו) לכתוב את השם והפעל מכל משפט.

ז) להרכיב איזון מן הדוגמאות שבבאורי המלים (המסוגלות לכך) עד כדי ספור.

בחינות והתחרויות א) על כמה מן השאלות, שבכל הפרקים שלמד, הוא יודע לענות?

ב) על כמה מן השרשים בלוח ב' הוא יודע להבר משפטים?

ג) מכמה שרשים הוא יודע את הכתיב?

ד) הרצאה בכתב בתוך חדר המחלקה, ומבלי לעיין בספר, על נושאים המוצעים על ידי המורה. לנושאים כאלו יכולים לשמש — שמות הפרקים שבספר.

ה) לאסוף שאלות בודדות מפרקים שונים, שיענו עליהם בכתב.

הנושאים המצוינים בגדלם הם שואים נעים. מבטאם הוא חצי סגל. ראוי שלא להקל בזה, שזה מועיל מאד לבהירות המבטא, ועיר יותר — להכרת בנין המלים.

בראשית

א. בְּמָרָם הָיָה הָעוֹלָם

לפְּנֵי הַרְבֵּה, הַרְבֵּה שָׁנִים — לֹא הָיָה כָּל דָּבָר.

לֹא הָיוּ אָנָשִׁים, חַיֹּת בְּהֵמוֹת וְעוֹפוֹת.

לֹא הָיוּ דָגִים.

לֹא הָיָה עֵשֶׂב, יְצִים וּפְרִי.

וְגַם אֶרֶץ לֹא הָיְתָה. וְלֹא הָיוּ שָׁמַיִם, שֶׁמֶשׁ, לְבָנָה

וְכוֹכָבִים.

וְלֹא הָיָה יוֹם וְלַיְלָה.

בְּמָקוֹם הָאֶרֶץ הָיָה תְּהוֹ וְנִבְהוֹ (רִיק). לֹא-דָבָר

הָיוּ רַק מַיִם. מַיִם רַבִּים.

וְנִבְהִים מְאֹד הָיוּ הַמַּיִם, וַעֲמָקִים מְאֹד.

אֵין סוּף לַמַּיִם מְלַמְעָלָה, וְאֵין סוּף לַמַּיִם מְלַמְטָה.

תְּהוֹם גָּדוֹל.

וְעַל פְּנֵי תְּהוֹם הָיָה חֹשֶׁךְ גָּדוֹל.

וְרִימֵי תְּהוֹמָה הִתְהַלְכָּה עַל פְּנֵי תְּהוֹם.

הימים הראשונים

ואלהים לא חפץ כי יהיה תהו ובהו.
 אז ברא אלהים יום ולילה, שמים וארץ.
 בשמים ברא את השמש, את הירח ואת הכוכבים.
 ועל הארץ ברא: עשב ונצים, אנשים, חיות
 ובהמות, עופות ודגים.
 כל הדברים האלה ברא אלהים בששה ימים.
 ששת הימים האלה – הם הימים הראשונים
 של העולם.

אלהים ברא את העולם בימים הראשונים.
 ביום השביעי שבת אלהים מן המלאכה.

הנגר עושה שלחן – מעץ. אלהים עשה את השמים
 החיט עושה בגד – מארג. ואת הארץ – מאין. (אין, לא)
 הבני עושה בית – מלבנים. כל דבר לא היה בעולם.

אלהים ברא.

החיט עושה את הבגד – בגדים. אלהים אמר כי יהיו שמים,
 הנגר עושה שלחן – בגדים. והיו שמים.
 הבני עושה בית – בגדים. אמר כי תהיה ארץ – והיתה
 ארץ.

אלהים ברא.

הַמִּיט לֹא בָרָא אֶת הַבֶּגֶד. הַמִּיט עָשָׂה אֶת הַבֶּגֶד.

הַבִּנְי לֹא בָרָא אֶת הַבֵּית. הוּא עָשָׂה אֶת הַבֵּית.

הַנֶּגֶד לֹא בָרָא אֶת הַשָּׁלְחָן. הוּא עָשָׂה אֶת הַשָּׁלְחָן.

בָּרָא: עָשָׂה דָּבָר בְּמֵאָמַר (אָמַר).

עָשָׂה דָּבָר מֵאֵין.

ב. הַיּוֹם הָרֵאשׁוֹן

בַּיּוֹם הָרֵאשׁוֹן בָּרָא אֱלֹהִים אֶת הָאוֹר.

הוּא אָמַר כִּי יִהְיֶה אוֹר — וַיְבָרֶנֶע אֶחָד הָיָה אוֹר.

אֱלֹהִים שָׂמַח עַל הָאוֹר. כִּי הָיָה טוֹב.

אָכַל הָיָה גַם אוֹר, וְגַם חֹשֶׁךְ.

בְּמָקוֹם אֶחָד הָיָה אוֹר, וּבְמָקוֹם אֶחָד הָיָה חֹשֶׁךְ.

אִז הִבְדִּיל אֱלֹהִים בֵּין הָאוֹר וּבֵין הַחֹשֶׁךְ.

הוּא עָשָׂה כִּי הָאוֹר יִהְיֶה בְּזִמָּן אֶחָד, וְהַחֹשֶׁךְ —

בְּזִמָּן אַחֵר.

לְזִמָּן הָאוֹר קָרָא אֱלֹהִים — יוֹם, וְלְזִמָּן הַחֹשֶׁךְ

קָרָא — לַיְלָה.

וְהָיָה הַיּוֹם הַרְאִשׁוֹן אֲשֶׁר הָיָה בְּעוֹלָם עָרֵב
וּבְקָר, יוֹם וְלַיְלָה.
וְאִזּוּ בָּא הַיּוֹם הַשֵּׁנִי.

בְּמִתְרָם. לִפְנֵי אֲשֶׁר.
עוֹלָם. הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ וְכָל אֲשֶׁר עָלֵיהֶם, הֵם — הָעוֹלָם.
חַיָּה. כָּלֵב, חֲתוּל, אָרִי, דָּב, וְאַב, פִּיל.
בְּהֵמָה. שׁוֹר, פָּרָה, כֶּבֶשׂ, עֵז.
יָרֵחַ. לְבָנָה.

תְּהוֹרֵי-וְכֹהֵי. רֵיק; לֹא דָבָר.
תְּהוֹם. מַיִם עֲמֻקִּים מְאֹד; מַיִם בְּלִי סוּף.
בָּרָא. עָשָׂה מֵאִין; עָשָׂה בְּמַאֲכָר.
שָׁכַת. נָח; הֵיטָה לּוֹ מְנוּחָה.
מְלָאכָה.

אִישׁ בּוֹתֵב מִכְתָּב — הוּא עוֹבֵד; עוֹשֶׂה עֲבוֹדָה.
אֲשֶׁה שְׂמָה אֵשׁ וְעֵצִים בְּתַנּוּר — הִיא עוֹבְדָת; עוֹשֶׂה עֲבוֹדָה.
הַחֵיט עוֹשֶׂה מְלָאכָה. הַסְנֵדֶלֶר עוֹשֶׂה מְלָאכָה.
מָה הִיא הַמְּלָאכָה שֶׁל הַחֵיט? לַעֲשׂוֹת בְּגָדִים.
מָה הִיא הַמְּלָאכָה שֶׁל הַסְנֵדֶלֶר? לַעֲשׂוֹת נְעָלִים.

מָה הִיא הַמְּלָאכָה שֶׁל הַבְּנִי?

מָה הִיא הַמְּלָאכָה שֶׁל הַנֶּגֶר?

אֵין. אֵין; לֹא-דָבָר.

מֵאֲמָר. דָּבָר אֲשֶׁר אִישׁ אוֹמֵר.

הַבְּדִיל.

אֲנִי שֵׁם מַחְבֶּרֶת בֵּין שְׁנֵי סִפְרִים. הַמַּחְבֶּרֶת מִבְּדִילָה בֵּין

שְׁנֵי הַסִּפְרִים.

מִי הַבְּדִיל בֵּין הַסִּפְרִים? אֲנִי הַבְּדִילִי בֵּין הַסִּפְרִים.

שְׁנֵי תַלְמִידִים יָשְׁבוּ יַחַד וְדִבְּרוּ. הַמַּיְרָה הַבְּדִיל בִּינֵיהֶם.

מָה הַהַבְּדִיל בֵּין סֵפֶר וּבֵין מַלְחָה? (מְתוֹק, מָר).

מָה הַהַבְּדִיל בֵּין אִישׁ וּבֵין יֶלֶד?

מָה הַהַבְּדִיל בֵּין יוֹם וּבֵין לַיְלָה?

מִי עָשָׂה הַבְּדִיל בֵּין יוֹם וּבֵין לַיְלָה?

מִי הַבְּדִיל בֵּין יוֹם וּבֵין לַיְלָה?

מִי הָיָה הַמַּבְדִּיל בֵּין יוֹם וּבֵין לַיְלָה.

בְּרֵאשׁוֹנָה.

שְׁלֹשָׁה יֶלְדִים כָּתְבוּ עַל הַלִּיחַ: בְּרֵאשׁוֹנָה כָּתַב אֲבִרָהָם,

אַחֲרֵי כֵן כָּתַב יַעֲקֹב, וְאַחֲרֵי כֵן כָּתַב שְׁמוּאֵל.

כָּאֲשֶׁר בָּא שְׁמוּאֵל לְבֵית הַסֵּפֶר, לֹא הָיוּ עוֹד יֶלְדִים.

שְׁמוּאֵל בָּא בְּרֵאשׁוֹנָה.

בְּרֵאשִׁית. בְּרֵאשִׁיטָה.

בְּרֵאשִׁית בְּרֵא אֱלֹהִים. בְּיָמִים הָרֵאשִׁוֹנִים בְּרֵא אֱלֹהִים.

מִרְחֻקָּתָה. עָפָה הִנֵּה וְהִנֵּה.

הַצִּפּוֹר מִרְחֻקָּתָה עַל פְּנֵי הַבַּיִת. הַצִּפּוֹר עָפָה אֶל הַבַּיִת.

הַזִּמְרִי מִרְחֻקָּתָה עַל פְּנֵי הַקֶּן. הַזִּמְרִי עָרַף אֶל הַקֶּן.

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים. אֱלֹהִים אָמַר. וַיֵּרָא אֱלֹהִים. אֱלֹהִים רָאָה.

וַיְהִי אֹרֶךְ. וַיְהִי אֹרֶךְ. וַיִּקְרָא אֱלֹהִים. אֱלֹהִים קָרָא.

וַיִּבְדֵּל. הוּא הַבְּדִיל.

שְׁאֵלוֹת

כַּמָּה הֵם הַיָּמִים הָרֵאשִׁוֹנִים?

מִי הוּא בּוֹרֵא הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ?

מָה הָיָה לִפְנֵי בְרִיאַת (לִפְנֵי אֲשֶׁר בְּרֵא אֱלֹהִים) הָעוֹלָם?

כַּמָּה בְּרֵא אֱלֹהִים אֶת כָּל הַדְּבָרִים?

מָה בְּרֵא אֱלֹהִים בַּיּוֹם הָרֵאשׁוֹן?

אֵיךְ בְּרֵא אֱלֹהִים אֶת הָאֹרֶךְ?

לָמָּה הַבְּדִיל אֱלֹהִים בֵּין הָאֹרֶךְ וּבֵין הַחֹשֶׁךְ?

מָה אָנוּ קוֹרְאִים יוֹם אֶחָד?

שָׁרְשִׁים

נבה. רחף. ברא. אמר. מאמר. ירח. דג. חיה.
 בהמה. שבת. תדום. הלך. התהלך. בדל. הבדל.
 מלאכה. עמק. תהוֹבוֹהוּ. זמן. בראשית. עולם.
 אין. מלח. מתוק. מר. עשב. עץ. פרי. ראשון. נגר.
 ארג. בני. לבנים. כלב. חתול. דב. ארי. זאב. פיל.
 פרה. שור. כבש. עז. בהמה.

ג. הַיּוֹם הַשֵּׁנִי

בַּיּוֹם הַשֵּׁנִי בָּרָא אֱלֹהִים אֶת הַשָּׁמַיִם.
 כָּל הָעוֹלָם הָיָה מָלֵא מַיִם.
 וַאֲלֹהִים אָמַר – כִּי בְּאַמְצַע הַמָּיִם יִהְיֶה רִקְיֵעַ
 בֶּכַח וְנִדּוּל.
 וַתִּרְקֹעַ יְהִיָּה פָרוּשׁ מִסּוּף הָעוֹלָם וְעַד סוּף
 הָעוֹלָם.
 וַתִּרְקֹעַ הָיָה וּבְדִיל בֵּין הַמָּיִם אֲשֶׁר לְמַעַלָּה
 וּבֵין הַמָּיִם אֲשֶׁר מִתַּחַת

ואלהים עשה את הַרְקִיעַ.
והוא הַבְּדִיל בֵּין הַמַּיִם אֲשֶׁר מֵעַל הַרְקִיעַ וּבֵין
הַמַּיִם אֲשֶׁר מִתַּחַת לַרְקִיעַ.
וּבֵן הַיָּה. הַרְקִיעַ עוֹמֵד מֵאָז וְעַד הַיּוֹם.
ואלהים קָרָא לַרְקִיעַ — שָׁמַיִם.
וַהֲיָה יוֹם שְ�נִי עֶרֶב וּבֹקֶר.

רְקִיעַ. מִפֶּה גְדוֹלָה, כְּמוֹ הַמִּפֶּה הַפְּרוֹשָׁה עַל הַשָּׁלָחַן.
הַמִּסְכָּה פְּרוֹשׁ עַל הַחֲלוֹן.
בְּאֲמָצֵעַ. דָּוִד יוֹשֵׁב מִצַּד יָהּ, שְׁנָתָם יוֹשֵׁב מִצַּד יָהּ, וְשִׁמְעוֹן
יוֹשֵׁב בְּאֲמָצֵעַ.
כֶּסֶף אֶחָד פֶּה, וְכֶסֶף אֶחָד — שֵׁם, וְהַשָּׁלָחַן — בְּאֲמָצֵעַ.
בְּתוֹךְ. בְּאֲמָצֵעַ.
הַמַּיִם בְּתוֹךְ הַכּוֹס. הַסֶּפֶר בְּתוֹךְ הָאָרוֹן.

וַיַּעַשׂ אֱלֹהִים. אֱלֹהִים עָשָׂה.

שאלות

מה בָּרָא אֱלֹהִים בַּיּוֹם הַשְּׁנִי?
איפה שָׁם אֱלֹהִים אֶת הַרְקִיעַ?
מָה עָשָׂה הַרְקִיעַ? (הַבְּדִיל...)

ד. הַיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי

בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי בָּרָא אֱלֹהִים אֶת הָאָרֶץ, וְעַל
הָאָרֶץ – עָשָׂב וְעֵצִים.

אֱלֹהִים אָמַר – כִּי כָל הַמַּיִם אֲשֶׁר מִתַּחַת לָרָקִיעַ
יִקְוּ אֶל מָקוֹם אֶחָד, וּבְאֲשֶׁר יִלְכוּ הַמַּיִם – תִּרְאֶה
יִבְשָׁה.

וְכֵן הָיָה. הַמַּיִם מִתַּחַת הַשָּׁמַיִם נִקְוּ אֶל מָקוֹם
אֶחָד, וּבְאֲשֶׁר הָלְכוּ הַמַּיִם, נִרְאָתָה יִבְשָׁה.
וְאֱלֹהִים קָרָא לַיִבְשָׁה – אָרֶץ, וּלְמַקְוֹת אֲשֶׁר
הַמַּיִם נִקְוּ שָׁם, קָרָא – יַמִּים.

וְהָאָרֶץ לֹא הָיְתָה יִפָּה. כִּי לֹא הָיָה עָלֶיהָ כֹּל
דָּבָר.

אָז אָמַר אֱלֹהִים כִּי הָאָרֶץ תִּלְבַּשׁ בְּגָד.
וַיֵּהָיֶה הַבְּגָד שֶׁל הָאָרֶץ?

הָעֵשָׂב וְהָעֵצִים. כִּי הֵם מְכַסִּים אֶת פְּנֵי הָאֲדָמָה.
אֱלֹהִים אָמַר אֶל הָאָרֶץ כִּי הִיא תוֹצִיא מִתּוֹכָהּ
עֵשָׂב מִכָּל מִין; עֵשָׂב לְמֵאֵכֶל בְּהֵמָה, תַּפּוּחַי אֲדָמָה.

קשואים ועוד. וגם עצים מכל מין תוציא הארץ:
עץ-תפוח, עץ אגס, ועוד.

ואלהים חפץ כי כל הדברים אשר הוא בורא
יהיו לעולם, כמו השמים והארץ.

אבל העשב והעצים אינם חיים לעולם.
ולכן צוה אלהים כי העשב אשר תוציא הארץ—
יעשה פרי תמיד. באשר שמים אותו בארץ— צומח
עשב אחר.

ובכל פרי של עץ יהיה זרע, ובאשר שמים את
הזרע בארץ, צומח עוד עץ עם פרי.
והיה באשר צוה אלהים. הארץ דשאה (לְבִשָּׂה)
דשא (פָּגַד) של עצים ועשב.

הארץ הוציאה עשב ממינים רבים.
וכל עשב יכל להזריע (לעשות פרי) עוד עשב.
וגם הוציאה עצים ממינים רבים.
וכל עץ עשה פרי מהמין שלו.
ובתוך כל פרי היה הזרע שלו— להזריע עוד
עצים.

וַאלֹהִים שָׂמַח עַל הַדְּבָרִים אֲשֶׁר עָשָׂה בַּיּוֹם
הַשְּׁלִישִׁי. כִּי הָיוּ טוֹבִים.
וַהֲיָה יוֹם שְׁלִישִׁי עֶרֶב וּבֹקֶר.

יְקוֹוֹ. יתְאַסְּפוּ.

אֲנָשִׁים רַבִּים הִתְאַסְּפוּ אֶל הַבַּיִת.
הַמְלָמִידִים הִתְאַסְּפוּ אֶל הַחֹדֶר.
מִיָּם רַבִּים יָרְדוּ מִן הַהָרִים וְנָקְוּ אֶל מָקוֹם אֶחָד.
בַּבַּיִת הָיָה יֵשׁ אִסְפָּה. אֲנָשִׁים רַבִּים הִתְאַסְּפוּ פֹה.
בַּמָּקוֹם הַזֶּה יֵשׁ מְקוֹנָה מִיָּם. כִּי מִיָּם רַבִּים נָקְוּ שָׁם.
מִחֹדֶר תַּהֲיֶיהָ אִסְפָּה בַּבַּיִת. אֲנָשִׁים רַבִּים יִתְאַסְּפוּ.
מִחֹדֶר יִרְדּוּ גִלְשָׁם. מִיָּם רַבִּים יָקְוּ בְּבוֹר. בְּבוֹר יִהְיֶה מְקוֹנָה מִיָּם.
אֱלֹהִים אָמַר כִּי כָּל הַמַּיִם יָקְוּ אֶל מָקוֹם אֶחָד.

תְּרָאָה.

הַמַּתְבָּרַת עַל הַשְּׁלֶחֶן. כָּל הַיְלָדִים רוֹאִים אֶת הַמַּתְבָּרַת.
הַמַּתְבָּרַת נִרְאִית.
אִם תִּשִּׁים אֶת הַמַּתְבָּרַת תַּחַת הַשְּׁלֶחֶן. — הֲאֵם הִיא תִּרְאָה?
הִנֵּה הַמַּתְבָּרַת תַּחַת הַשְּׁלֶחֶן. הֲאֵם הִיא נִרְאִית?
מִתִּי נִרְאָתָה הַמַּתְבָּרַת? (כֹּאשֶׁר הָיְתָה עַל הַשְּׁלֶחֶן).
יִבְשָׁה. מָקוֹם שְׂאִין בּוֹ מִיָּם.

בְּאֲשֶׁר יוֹרֵד גִּשָּׁם — הָאֲדָמָה לֶחֶה.

אַחֲרֵי כֵן יוֹצֵא הַשָּׁמֶשׁ. הַשָּׁמֶשׁ מִיבֹשֶׁת אֶת הָאֲדָמָה. הָאֲדָמָה יִבֹּשֶׁה.

בְּאֶרֶץ יֵשׁ יִבֹּשֶׁה יָמִים.

מִכִּסִּים. הַיָּמִים כִּסּוּ אֶת כָּל הָאֶרֶץ. הָאֶרֶץ לֹא נִרְאָתָה.

הַמַּפָּה מִכִּסָּה אֶת הַשָּׁלָחַן.

הַיֶּלֶד מִכִּסָּה אֶת פָּנָיו בְּיָדָיו. הַפָּנִים לֹא נִרְאִים.

לְהוֹצִיא. הָאִישׁ הוֹצִיא דָג מִתּוֹךְ הַיָּמִים.

הָאֵם אָמְרָה לְיִלְדָּהּ כִּי תוֹצִיא אֶת הַתֵּינוֹק מִתּוֹךְ הָעֵרֶשׁ.

הַיֶּלֶדָּה לֹא יָכְלָה לְהוֹצִיא אוֹתוֹ. נִגְשָׁה הָאֵם וְהוֹצִיָּאָה אוֹתוֹ.

הַיֶּלֶד יָצָא מִן הַחֲדָר. הַמּוֹרָה הוֹצִיָּא אוֹתוֹ.

הָאֶרֶץ הוֹצִיָּאָה עֶשֶׂב. הָעֶשֶׂב יָצָא.

לְעוֹלָם. כָּל הַיָּמִים.

אֱלֹהִים חַי לְעוֹלָם. הָאֲנָשִׁים אֵינָם חַיִּים לְעוֹלָם.

הָעוֹלָם. הַשָּׁמַיִם וְהָאֶרֶץ וְכָל אֲשֶׁר עָלֵיהֶם — הֵם הָעוֹלָם.

צֹהָה. הַמּוֹרָה צֹהָה לְיֶלֶד: שֵׁב!

הָאָב צֹהָה לְיֶלֶד: אַל תִּלָּךְ הַחוּצָה!

צוּמָח. הָעֶשֶׂב צוּמָח מִן הָאֲדָמָה.

בְּאֲשֶׁר אֵין גִּשָּׁם יוֹרֵד — הָעֶשֶׂב לֹא יָכֹל לְצֻמֹּת.

דָּשָׂא. הַבֶּגֶד שֶׁל הָאָדָמָה — עָשָׂב וְעֵצִים.

דָּשָׂאָהּ. לְבָשָׁה דָּשָׂא.

תָּדֵשָׂא. אֱלֹהִים אָמַר כִּי הָאָרֶץ תִּלְבָּשׁ.

לְמִינוֹ. עַל כָּל עֵץ יֵצֵחַ פְּרִי מִן הַמִּין שֶׁלּוֹ.

מִין. תַּפְּוּחִים וְאַנָּסִים הֵם שְׁנֵי מִינִים שֶׁל דָּרִי.

מִן. הַיֵּלֶד יֵצֵא מִן הַבֵּית.

וּתְּוָצֵא הָאָרֶץ. הָאָרֶץ הוֹצִיָּאתָ.

שְׁאוֹלוֹת

אִיזוֹ מִים נִקְווּ — הַמִּים אֲשֶׁר מַעַל לָרֶקִיעַ, אוֹ הַמִּים אֲשֶׁר

מִתַּחַת לָרֶקִיעַ?

לָאֵן נִקְווּ הַמִּים?

לָמָּה אָמַר אֱלֹהִים כִּי יִקְווּ הַמִּים?

מָה הָיָה בְּאֲשֶׁר נִקְווּ הַמִּים?

מָה זֶה יָם? (מִקְוֵה...)

מָה הוּא הַבֶּגֶד שֶׁל הָאָדָמָה?

הַתִּיִּם הָעֶשְׂב וְהָעֵצִים לְעוֹלָם?

מָה עָשָׂה אֱלֹהִים כִּי יִהְיוּ תָמִיד עָשָׂב וְעֵצִים?

שָׁרָשִׁים

אסף. צוה. זרע. הזריע. קוה. מקוה. דשא.
תדשא. ים. רקיע. יצא. הוצא. פרש. כסה. תוך.
ראה (תִּרְאֶה, נראה). מן. מין. צמח. אמצע. העולם.
לְעוֹלָם. מפה. מסך. תמיד. קשוא. אגס. תפוח.

ה. היום הרביעי

ביום הרביעי בָּרָא אֱלֹהִים אֶת הַשָּׁמַשׁ וְאֶת
הַיָּרֵחַ.

הוא אָמַר בִּי הַשָּׁמַשׁ יִהְיֶה מִלְּךְ עַל הָאָרֶץ בַּיּוֹם,
וְהַיָּרֵחַ יִהְיֶה מִלְּךְ עַל הָאָרֶץ בַּלַּיְלָה.
בשְׁלֹשַׁת הַיָּמִים הָרִאשׁוֹנִים הָיָה אֹרֶחַ בַּיּוֹם,
וְחֹשֶׁךְ – בַּלַּיְלָה.

וְחֹשֶׁךְ בַּלַּיְלָה הָיָה גָדוֹל מְאֹד.
אֲזַי צִוָּה אֱלֹהִים בִּי יְהוָה שְׁנֵי מְאוֹרוֹת גָּדוֹלִים
בָּרָקִיעַ.

אַחֵר, גָּדוֹל מְאֹד, יִהְיֶה בַיּוֹם.
וְהַשֶּׁנִּי, קָטָן מִן הָרִאשׁוֹן, יִהְיֶה בַּלַּיְלָה.

וְאִזְנֵי הַבָּיִת יִהְיֶה מִעַט אֹר.
 שְׁנֵי הַמְּאֻרֹת הָאֵלֶּה יִהְיוּ בְּרָקִיעַ — לְהַבְדִּיל בֵּין
 הַיּוֹם וּבֵין הַלַּיְלָה. וְגַם יִתְּנוּ אֹר עַל הָאָרֶץ.
 וּבֵן הָיָה.

אֱלֹהִים עָשָׂה אֶת שְׁנֵי הַמְּאֻרֹת, וְשָׁם אוֹתָם
 בְּרָקִיעַ לְמֹשֶׁל (לַהֲיוֹת מְלָכִים) עַל הָאָרֶץ בַּיּוֹם
 וּבַלַּיְלָה.

לְמֹאֲרֵ הַגָּדוֹל נָתַן אֶת הַמְּשָׁלָה עַל הַיּוֹם.
 וְלְמֹאֲרֵ הַקָּטָן נָתַן אֶת הַמְּשָׁלָה עַל הַלַּיְלָה.
 וְגַם אֶת הַבּוֹכָבִים עָשָׂה אֱלֹהִים כִּי יִהְיוּ בְּרָקִיעַ
 בַּלַּיְלָה.

לְמֹאֲרֵ הַגָּדוֹל קָרָא אֱלֹהִים — שֶׁמֶשׁ, וְלְמֹאֲרֵ
 הַקָּטָן קָרָא — יָרֵחַ.

וְאֱלֹהִים שָׁמַח עַל הַמְּאֻרֹת. כִּי הֵם מְזֻכָּרִים.
 וְהָיָה יוֹם רְבִיעִי עָרֵב וּבֹקֶר.

מֹאֲרֵ. דָּבָר הַנּוֹתֵן אֹר.
 לְמֹשֶׁל. לַהֲיוֹת מְלֶכֶה. הַמְּלֶכֶה מֹשֶׁל עַל הָאָרֶץ.

מִמְשָׁלָה. לְמַלְךְ יֵשׁ מִמְשָׁלָה. לְמַלְךְ יֵשׁ מְלוּכָה.
כְּאִשֶּׁר הַמֶּלֶךְ מֵת — הֵבֵן לִנְקָמָה אֶת הַמִּמְשָׁלָה.
הֵבֵן מוֹשֵׁל עַל הָאָרֶץ.
לְהָאִיר. לְהַת אֹר.
הַשֶּׁמֶשׁ מֵאִיר בַּיּוֹם, וְהַיָּרֵחַ מֵאִיר בַּלַּיְלָה.

וְהָיוּ לְמֵאֲוֵרוֹת. וְהָיוּ לְמֵאֲוֵרוֹת.
וַיִּתֵּן אֹתָם אֱלֹהִים. אֱלֹהִים נָתַן (שָׁם) אֹתָם.
לְמִמְשָׁלָתָם הַיּוֹם. כִּי יִמְשַׁל בַּיּוֹם.

שְׁאֵלוֹת

מָה שֵׁם הַמֵּאֲוֵרוֹת הַגְּדוֹלִים?
מָה גְּדוֹל יוֹתֵר — הַשֶּׁמֶשׁ אוֹ הַיָּרֵחַ?
לְמִי נָתַן אֱלֹהִים אֶת הַמִּמְשָׁלָה עַל הַיּוֹם, וְלְמִי נָתַן אֶת
הַמִּמְשָׁלָה עַל הַלַּיְלָה?
מָה מֵאִיר עוֹד בַּלַּיְלָה?
מָה הָיָה הַהִבְדָּל בֵּין יוֹם וּבֵין לַיְלָה בְּשִׁלְשֶׁת הַיָּמִים
הָרִאשׁוֹנִים?
מָה הָיָה הַהִבְדָּל בֵּין יוֹם וּלַיְלָה מִן הַיּוֹם הָרִבִּיעִי וְאַחֲרָיו?

שְׂרָשִׁים

מֵאֹר. הָאִיר. מֶלֶךְ. מְלוּכָה. מִשָּׁל. מִמְשָׁלָה. יוֹתֵר.

ו. יוֹם חֲמִשִּׁי

עָבְרוּ אַרְבָּעָה יָמִים.

אַרְבַּע פְּעָמִים הָיָה יוֹם וְאַרְבַּע פְּעָמִים הָיָה לַיְלָה.

לִפְנֵי אַרְבָּעָה יָמִים לֹא הָיָה כָּל דָּבָר.

הָיָה תְהוֹ וְבָהוּ.

עָבְשׁוּ הָיוּ הַרְבֵּה דְבָרִים בְּעוֹלָם.

מָה הֵם?

אֹר, רִקְיָה, אֶרֶץ וַיָּמִים, הֶשֶׁא וְעֵצִים שֶׁל פְּרִי.

שָׁמֶשׁ, יָרֵחַ וְכּוֹכָבִים.

הָאֵם הָיָה דְבָר חַי בְּעוֹלָם?

לֹא. דְבָר חַי לֹא הָיָה.

מָה זֶה דְבָר חַי?

דְבָר חַי—זֶה הוּא דְבָר אֲשֶׁר הוּא רוֹאֶה, שׁוֹמֵעַ, הוֹלֵךְ

אֶל הַמָּקוֹם אֲשֶׁר הוּא חָפֵץ, אוֹכֵל וְשׁוֹתֶה.

סוֹם, צָפוֹר, דָּג, וְכוּב.

הַהוֹלֵךְ הָעֹשֶׂב?

הַהוֹלֵךְ הָעֵץ?

הַשְּׁעוֹן הוֹלֵךְ—הָאֵם הוּא דְבָר חַי?

מדוע לא? (לא אל המקום אשר הוא חפץ).

השמש הולך — האם הוא דבר חי?

מדוע לא?

הרואה העץ? השומע הוא? המרים הוא?

במה הולך הסוס?

במה רואה הסוס?

לשלחן יש כגלים — האם הוא הולך?

מדוע לא?

למכה יש עינים — האם היא רואה?

מדוע לא?

מדוע הסוס רואה והולך?

כי לסוס יש נפש (נשמה).

האם רואה הסוס והולך כאשר הוא מת?

מדוע לא?

כי הנפש שלו איננה חיה.

מתי הוא רואה והולך?

כאשר יש לו נפש חיה.

לכל דבר חי אנחנו קוראים — נפש חיה.

האם הכסא הוא נפש חיה?

האם השָׁעוֹן הוא נֶפֶשׁ חַיָּה?

האם תֵּלֵד הוא נֶפֶשׁ חַיָּה?

הָיוּ אֶרֶץ וּשְׁמַיִם, וַהֲרִבָּה דְּבָרִים עַל הָאָרֶץ וְעַל
הַשְּׁמַיִם.

אָבֵל נֶפֶשׁ חַיָּה לֹא הָיְתָה.

כָּל הַדְּבָרִים אֲשֶׁר בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ לֹא שָׁמְעוּ
וְלֹא רָאוּ, וְגַם לֹא חָפְצוּ דָּבָר.

אִזּוֹ בָּא הַיּוֹם הַחֲמִשִּׁי.

וַאֲלֵהֵם בָּרָא נֶפֶשׁ חַיָּה בַּמַּיִם.

וְעַל הָאָרֶץ בָּרָא נֶפֶשׁ חַיָּה אֲשֶׁר עָפָה בַּכְּנָפִים.

מָה הֵן הַנֶּפְשׁוֹת הַחַיּוֹת בַּמַּיִם?

הַחוּלְכִים הַדָּגִים?...

הַדָּגִים שׁוֹחִים.

לַדָּגִים יֵשׁ סִנְפִּירִים. הַסִּנְפִּירִים הֵם כְּמוֹ כְּנָפִים קְטַנוֹת.

בַּסִּנְפִּירִים הַדָּגִים שׁוֹחִים.

אָבֵל בַּמַּיִם יֵשׁ גַּם נֶפְשׁוֹת הוֹלְכוֹת.

הֵן הוֹלְכוֹת לָאֵט לָאֵט. הֵן רוֹמְשׁוֹת.

נפשות רומשות יש גם במים וגם ביבשה.
להרבה נפשות יש רגלים קטנות, וברגלים הן רומשות.
אבל יש נפשות אשר אין להן רגלים, והן רומשות על
הנחון — נחש, תולעת.
לנפש הרומשת אנחנו קוראים — רמש וגם שרץ.
יש רמש המים ויש רמש האדמה.

ביום החמשי ברא אלהים את הדגים הגדולים
והקטנים השוחים בסנפירים, ואת הרמש אשר
במים.

ועל הארץ ברא אלהים עוף עם כנפים.
הוא אמר כי המים ימלאו שרצים, ועל הארץ
יעופף עוף — על פני השמים.
אלהים ברא עופות ממינים רבים ודגים ממינים
רבים.

והוא ברך את הדגים ואת העופות כי יהיו להם
הרבה בנים כמו הפרי על העץ.

הוא אָמַר לָהֶם: אֲנִי מְכַרְךֶם אֶתְכֶם, כִּי אַתֶּם
תִּפְּרוּ וְתִרְבּוּ.

אַתֶּם הַדְּנִים — תִּמְלְאוּ אֶת הַמָּיִם בַּיָּמִים, וְהָעוֹף
יִרְבֶּה עַל הָאָרֶץ.

וְהָיָה יוֹם חֲמִשִּׁי עֹרֵב וְגֹבֵר.

נָחוֹן בְּשֹׁן. יִשְׂרָצוּ הַמָּיִם. הַמָּיִם יִמְלְאוּ

שָׁרָץ.

שָׁרָץ. דָּבָר הוֹלֵךְ וְרָץ.

שְׂרָצוּ הַמָּיִם. הַמָּיִם מְלֵאוּ

שָׂרָצִים.

עוֹף. גִּפְשׁ עָפָה.

יְעוֹפֵף. יְעוֹף. הִנֵּה וְהִנֵּה.

גִּבֹּר. נָחַן לָהֶם בְּרִכָּה.

תַּנִּינִים. דְּגִיִּם גְּדוֹלִים.

תִּפְּרוּ. אַתֶּם תִּהְיוּ כְמוֹ פֶּרִי.

לֹא מוֹר. וְכֵן אָמַר.

תִּרְבּוּ. תִּהְיוּ הִרְבֵּה.

פָּרוּ. אֲנִי מְצִיָּה שְׂאֵתֶם תִּפְּרוּ.

יִרְבֶּה. הוּא יִהְיֶה הִרְבֵּה.

וּרְבּוּ. אַתֶּם תִּרְבּוּ.

תִּמְלְאוּ. תַעֲשׂוּ אֶת הַמָּיִם

וּמְלֵאוּ. אַתֶּם תִּמְלְאוּ.

מְלֵאִים.

יִרְבֶּה. הוּא יִרְבֶּה.

נִבְרָא אֱלֹהִים. וְאֱלֹהִים בְּרָא.

נִבְרָךְ אֱלֹהִים. אֱלֹהִים בָּרַךְ.

שאלות

מה ברא אלהים ביום החמשי?
 מה שם הדגים הגדולים אשר שרצו במים?
 מה עושים הדגים במים?
 האם כל הנפשות במים שוחות?
 מה אנחנו קוראים לכל דבר חי?
 ממי ברא אלהים נפשות חיות?
 איך הולכים העופות למעלה?
 איך הולכים הרמשים?
 מה היא הברכה אשר ברך אלהים את הדגים, הרמשים
 והעופות?
 מדוע ברך אותם?

שקשים

נחון. פרה. שרץ. לאמר. שחה. רמש. עוף.
 עופף. ברך. תנין. רבה. סנפיר. מלא. שעון.

ז. יום הששי

מה הן הנפשות החיות אשר היו במים?
 מה הן הנפשות אשר היו על הארץ?

עַל הָאָרֶץ הָיוּ רַק עֹפּוֹת עִם בְּנָפִים.
וְהֵם לֹא תָמִיד עַל הָאָרֶץ. הֵם עָפִים לְמַעַלָּה,
יוֹשְׁבִים עַל הָעֵצִים.

וְאַלֹהִים חָפֵץ לִבְרֹא הִרְבֵּה נַפְשׁוֹת חַיִּים אֲשֶׁר
הֵן תָּמִיד עַל הָאָרֶץ.

אֵת הַנַּפְשׁוֹת הָאֵלֶּה בָּרָא בַּיּוֹם הַשְּׁשִׁי.
וְלֹא־חֲרוֹנָה בָּרָא אֵת הָאָדָם.

אֱלֹהִים צִוָּה לְאָרֶץ, כִּי הִיא תוֹצִיא מִתּוֹכָהּ
בְּהֶמָּה—מִכָּל מִין, וְרֶמֶשׂ חָסִי עַל הָאֲדָמָה—מִכָּל
מִין, וְחַיָּה—מִכָּל מִין.

וּבֶן הָיָה. הָאָרֶץ הוֹצִיָּאָה הִרְבֵּה מִיָּנִים שֶׁל
בְּהֶמָּה—סוֹם, חֲמֹר, שׁוֹר, עֶז וְעוֹד; וּמִיָּנִים רַבִּים
שֶׁל חַיִּים—בָּגָל, חֲתוּל, זָאֵב, אֲרִי וְעוֹד; וּמִיָּנִים
רַבִּים שֶׁל רֶמֶשׂ הָאֲדָמָה—נָחָשׁ, תּוֹלַעַת וְעוֹד.
וְאַלֹהִים שָׂמַח עַל כָּל זֶה. כִּי הָיָה טוֹב.

וְכָל הַדְּבָרִים הָיוּ בְּעוֹלָם. רַק דְּבָר אֶחָד חָסֵר.
מָה הַדְּבָר הַזֶּה?

מה ההבדל בין כל דבר חי ובין האדם?
האדם הולך על שתי רגלים; החיה והבהמה
הולכות על ארבע.

האדם מדבר וכל החיים אינם מדברים.
היכלים החיות והעופות לעשות כל דבר אשר
אדם עושה?

מדוע לא?

כי לאדם יש שכל. חכמה.

ובכן—מה הוא הדבר הטוב מכל הדברים
אשר ברא אלהים?

אלהים ראה כי כל הדברים אשר ברא—
טובים. אבל אין להם שכל.

אין הם יכולים לחדש את הבריאה, לזרע
זרע (לשים את הנרע בבריאה כי יצאח עוד פרי).
אינם יכולים לנטע עצים, לבנות בתים, ועוד
הרבה דברים.

אז אמר אלהים:

אני אברא אדם, ואתן לו מעט מן החכמה שלי.

הָאָדָם יִהְיֶה מְלֹךְ עַל כָּל הַדְּבָרִים אֲשֶׁר בָּאָרֶץ.
מְלֹךְ גִּבּוֹר עוֹשֶׂה מִלְחָמָה עַל עִיר וְכוֹבֵשׁ אוֹתָהּ
(לִנְקָח אוֹתָהּ).

הָעִיר הִיא שָׁלוֹם. הוּא מוֹשֵׁל עַל הָעִיר.
הָאָדָם יִכְבֹּשׁ אֶת כָּל הַבְּהֵמוֹת וְהַחַיּוֹת.
הוּא יִכְבֹּשׁ אֶת הַכֶּלֶב – וְהַכֶּלֶב יִהְיֶה לוֹ לְעֹבֵד.
הוּא יִרְכֹּב עַל הַסּוּם – וְהַסּוּם יִלְךְ אַל כָּל מָקוֹם
אֲשֶׁר הָאָדָם חָפֵץ.

הוּא יִרְדֶּה (יִמְשַׁל) בַּשּׁוֹר. הַשּׁוֹר יַחְרֹשׁ אֶת
הַשָּׂדֶה שֶׁל הָאָדָם.

וְגַם אֶת הָאֲדָמָה יִכְבֹּשׁ הָאָדָם, וְהִיא תַעֲשֶׂה
אֶת אֲשֶׁר הָאָדָם חָפֵץ.

הוּא יִזְרַע אֶת הָאֲדָמָה – וְהִיא תִתֵּן לוֹ לֶחֶם.

הוּא יִטַּע עֵץ – וְהָאֲדָמָה תוֹצִיא פְּרִי.

הָאָדָם יִבְנֶה בָתִּים. יִבְנֶה אֲנִיּוֹת לְלֵכֶת בָּתִּים.

הוּא יִרְדֶּה בְּכָל הַדָּגָה אֲשֶׁר בַּמַּיִם, וְיִרְדֶּה גַם
בַּעוֹף הַשָּׁמַיִם.

הָאָדָם יִכְבֹּשׁ אֶת כָּל הָאָרֶץ, וַיִּרְדֶּה בְּכָל
הַדְּבָרִים אֲשֶׁר עַל הָאָרֶץ.

וְאֱלֹהִים בָּרָא אֶת הָאָדָם.

שְׁתֵּי נַפְשוֹת בָּרָא — זָכָר וּנְקֵבָה. אִישׁ וְאִשָּׁה.

אֱלֹהִים בֵּרַךְ אוֹתָם, וּבֵן אָמַר לָהֶם:

אֲנִי מְבַרֵךְ אֶתְכֶם — כִּי תִפְרוּ וְתִרְבוּ, וְתִמְלְאוּ

אֶת הָאָרֶץ.

וְגַם תִּכְבְּשׁוּ אֶת כָּל הַדְּבָרִים אֲשֶׁר בָּאָרֶץ.

אֹתָם תִּרְדּוּ בַדָּגָה שֶׁל הַיָּם, וּבַעוֹף הַשָּׁמַיִם

וּבְכָל הַחַיָּה הָרוֹמֶשֶׁת (הַיֹּלֶכֶת) עַל הָאָרֶץ.

וְאֱלֹהִים אָמַר לָאָדָם וּלְאִשְׁתּוֹ:

אֲנִי נוֹתֵן לָכֶם לֶאֱכֹל אֶת כָּל הָעֵשֶׂב אֲשֶׁר

יִכְלִים לִזְרֹעַ אוֹתוֹ, וְאֶת כָּל פְּרִי אֲשֶׁר יֵשׁ בּוֹ וְרָע

לְנֶשֶׁע עוֹד עֵצִים.

וּלְכָל הַחַיָּה אֲשֶׁר עַל הָאָרֶץ, וּלְכָל הָעוֹף, וּלְכָל

הַחֶמֶשׁ הָרוֹמֵשׁ עַל הָאָרֶץ — אֲנִי נוֹתֵן אֶת הָעֵשֶׂב

הַיֵּרֶק לֶאֱכֹל.

עֲבָשׁוּ הָיוּ כָּל הַדְּבָרִים בַּעוֹלָם.

וְאֱלֹהִים שָׂמַח עַל כָּל הַדְּבָרִים אֲשֶׁר עָשָׂה. כִּי
הֵם טוֹבִים מְאֹד.
וַהֲנֵה הַיּוֹם הַשְּׁשִׁי עָרַב וּבֹקֶר.

חֹסֶר. אֶתְמוֹל הָיוּ פֹה חֲמִשָּׁה סְפָרִים. הַיּוֹם מֵצְאֵתִי אֲרֻבָּעָה.
סֶפֶר אֶחָד חֹסֶר.
אָדָם. אִישׁ אוֹ אִשָּׁה.

שָׁכַל. חֲכָמָה. הָאָדָם יָכַל לְהִבִּין דָּבָר. הוּא חוֹשֵׁב מַחְשְׁבוֹת.
כִּי יֵשׁ לוֹ שָׁכַל. יֵשׁ לוֹ חֲכָמָה.

לְחַרְשׁוֹ. בְּאֲשֶׁר הָאָדָם תִּפְעַל לְוָדַע אֶת הָאֲדָמָה—בְּרֵאשׁוֹנָה
הוּא חוֹרֵשׁ אוֹתָהּ, פּוֹתֵם אֶת-פְּנֵי הָאֲדָמָה בְּמַחְרָשֶׁת שֶׁל
בְּרוֹל.

לְוָדַע. כָּל דָּבָר הַצּוֹמֵחַ מִן הָאָרֶץ, לֹא עַל-עַץ—וּדְרָעִים.
לְנִטְעוֹ. עֲצִים נוֹטְעִים.

בְּרִיאָה. כָּל דָּבָר אֲשֶׁר בָּרָא אֱלֹהִים.
עָבַד. אִישׁ הָעוֹבֵד בְּבֵית אִישׁ אֲחֵר—הוּא עָבֵד.
הָעָבֵד עוֹשֶׂה כָּל מַה שֶׁבַעַל הַבַּיִת מְצַוֶּה לוֹ.
יָרַבֵּב. אִישׁ יוֹשֵׁב עַל הַסּוּם וְהוֹלֵךְ אִתּוֹ—הוּא רוֹכֵב עַל הַסּוּם.
הַיּוֹם הוּא רוֹכֵב. מָחָר יָרַבֵּב.
יָרַבְּהָ. יִמְשַׁל, יִמְלֹךְ, יִהְיֶה מֶלֶךְ.

אֲנִיָּה. בֵּית הַהוֹלֵךְ עַל הַמָּיִם.
 דָּגָה. כָּל הַדָּגִים אֲשֶׁר בַּמָּיִם, קוֹרְאִים — דָּגָה.
 דָּגַת הַיָּם. הַדָּגָה שֶׁל הַיָּם.
 זָכָר. אִישׁ.
 זָקָהָה. אִשָּׁה.
 הַרְוֹמָשֶׁת. הַהוֹלֵכֶת.
 כָּל דָּבָר מִי רוֹמֵשׁ. עֲצִים וְאֲבָנִים אֵינָם רוֹמְשִׁים.
 חִיָּה. נֶפֶשׁ אֲשֶׁר הִיא חַיָּה, וְלֹא מֵתָה.
 הָאָדָם מִי עַל הָאָרֶץ. הַבְּהֵמָה חַיָּה עַל הָאָרֶץ.
 חִיָּה. הַדָּב — חַיָּה. הָאָרִי — חַיָּה. הַשּׁוֹר — בְּהֵמָה. הַצֹּפֹר — עוֹף.
 חַיַּת הַשָּׂדֶה. הַחַיָּה שֶׁל הַשָּׂדֶה.
 אָלֶם. תְּמוּנַת הַפָּנִים.
 דְּמוּת. תְּמוּנַת כָּל הַגּוּף.
 בְּרָאִי קָטָן אֵתָּה רוֹאֶה רַק אֶת אָלֶם הַפָּנִים.
 בְּרָאִי גָדוֹל אֵתָּה רוֹאֶה אֶת הַדְּמוּת שֶׁל כָּל הַגּוּף.
 בְּצִלְמֵנוּ בְּדְמוּתֵנוּ. כִּי יִהְיֶה מַעַם בְּקוֹנוֹ, שִׁיְהִיָּה לוֹ שֶׁכֶּל
 וְחֻקָּהָ. (*)

(*) לא עמדנו בשיחות על הדברים "נעשה אדם בצלמנו כדמותנו". הנחנו בזה מקום למורה. הבאור הכי טוב לילדים, הוא על פי האגדה, שהקב"ה פונה אל המלאכים.

שְׂאֵלוֹת

מה בָּרָא אֱלֹהִים בַּיּוֹם הַשְּׁשִׁי?
 מה הֵן הַבְּרִיאוֹת אֲשֶׁר הָיוּ עַל הָאָרֶץ לִפְנֵי הַיּוֹם הַשְּׁשִׁי?
 מֵאֵינָן יֵצְאוּ כָּל הַבְּרִיאוֹת הָאֵלֶּה?
 מִי הוּא הָרוֹדֶה בְּכָל הָאָרֶץ וּבְכָל הַבְּרִיאוֹת אֲשֶׁר עַל
 הָאָרֶץ?

מִדּוּעַ רוֹדֶה הָאָדָם בְּכָל הָאָרֶץ?
 הֵאֵם הַדְּמוּת שֶׁל הָאָדָם הִיא כְּמוֹ הַדְּמוּת שֶׁל הַחַיּוֹת
 וְהַבְּהֵמוֹת?

לְמִי דוֹמָה הָאָדָם? (*)
 מה הִיא הַבְּרִכָּה אֲשֶׁר בִּרְדּוֹ אֱלֹהִים רַק אֶת הָאָדָם וְלֹא
 אֶת כָּל הַחַיִּים?

בְּמָה עוֹשָׂה מֶלֶךְ מְלַחְמָה עַל עִיר? (בְּחֶרֶב)
 הֵאֵם הָאָדָם עוֹשָׂה מְלַחְמָה בְּחֶרֶב עִם הַבְּרִיאוֹת?
 בְּמָה הוּא כּוֹבֵשׁ אוֹתָן?
 מָה הֵם כָּל הַדְּבָרִים אֲשֶׁר הָאָדָם כּוֹבֵשׁ בְּחֻקְמָתוֹ?
 הֵאֵם יָכֹל הָאָדָם הָרֵאשׁוֹן גַּם לַהֲרֹג אֶת הַחַיּוֹת וְלֵאכֹל
 אֶת הַבְּשָׂר שֶׁלָּהֶן?

(*) לכתוב על חלוצי דומה—דמות, ולחריאות על הדמיון שבין שתיהן.

מה נתן אלהים לאדם ולאשתו לאכל?
 מה נתן אלהים לאכל לכל החי?
 בקל הימים כתוב, ויבא אלהים כי טוב, וכיום הששי
 כתוב, טוב מאד — מדוע?

שָׁרָשִׁים

נחש. חכמה. דגת. תולעת. נקבה. ירק. צלם.
 חסר. לחרש. עבר. אניה. דמות. לנמוע. רכב.
 הצמח. רמש. זכר. ראי. רדה. בריאה. אדם.
 מחרשה. כבש. שכל. דב. לזרוע. אחרון. הבן.
 חשב. מחשבה. צוה. הרג.

ח. יום השבת

מה אנחנו קוראים לאנשים החולקים למלחמה?
 אנשי צבא.
 מה הוא איש אחד החולך במלחמה?
 איש צבא.
 לקל אנשי הצבא של אמריקה, קוראים — הצבא של
 אמריקה.

לְכָל אָנָשִׁי הַצָּבָא שֶׁל אֲנָנְלִיָּה, קוֹרְאִים – הַצָּבָא שֶׁל
אֲנָנְלִיָּה.

לְאִמְרִיקָה יֵשׁ אָנָשִׁי צָבָא רַבִּים.

לְאִמְרִיקָה יֵשׁ צָבָא גָדוֹל.

אָנָשִׁי הַצָּבָא עוֹשִׂים מְלַחְמָה.

הַצָּבָא עוֹשֶׂה מְלַחְמָה.

אִיפֹה הֵם הַשָּׁמַשׁ, הַיָּרֵחַ וְהַכּוֹכָבִים?

מָה הֵם הַדְּבָרִים אֲשֶׁר עַל הָאָרֶץ?

לְשָׁמַשׁ, לַיָּרֵחַ וְלַכּוֹכָבִים אֲנַחְנוּ קוֹרְאִים – הַצָּבָא

שֶׁל הַשָּׁמַיִם; צָבָא הַשָּׁמַיִם.

כָּל הַבְּרִיאוֹת אֲשֶׁר בָּאָרֶץ, הֵן – צָבָא הָאָרֶץ.

הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ וְכָל הַצָּבָא שֶׁלָּהֶם, הֵם – הָעוֹלָם.

כִּלְהָ, עֹשֶׂה הַכֹּל. גִּמְר.

הַחֲמִט כִּלְה לַעֲשׂוֹת אֶת הַבְּגָד – הַחֲמִט כִּלְה אֶת הַבְּגָד.

הַבְּגָד כִּלְה (גִּמְר).

הַחֲמִט כִּלְה אֶת מְלֹאכְתּוֹ – הַמְּלֹאכָה כִּלְתָּה (גִּמְרָה).

הַחֲמִט כִּלְה אֶת הַבְּגָדִים – הַבְּגָדִים כָּלוּ (גִּמְרוּ).

הַיִּלְדִּים כָּלוּ אֶת הַקְּמוּדִים – הַקְּמוּדִים כָּלוּ.

קדוש. דבר שהוא רק טוב, ואין בו רע.
 דבר שעושים לאלהים.
 ספר-תורה, תפילין, מזוזה הם — דברים קדושים.
 שבת ויום-טוב, הם — ימים קדושים.
 כל הימים הם — ימים של חול.
 איש קדוש איש העושה רק טוב. העובד לאלהים תמיד.

ואלהים בלה את מלאכתו.
 בלו השמים וכל הצבא שלהם. בלתה הארץ
 וכל הצבא שלה.
 בששה ימים בלה אלהים את כל המלאכה —
 השמים והארץ וכל צבאם.
 וביום השביעי שבת מן המלאכה.
 היום השביעי הזה לאלהים יום של שמחה.
 יום-טוב.
 ואלהים חפץ כי היום הזה יהיה תמיד יום קדוש
 לאנשים.
 אז ברך אלהים את היום השביעי ועשה אותו
 ליום קדוש.

הוא צֹנֶה כִּי כָל הָאָנָשִׁים יִשְׁבְּתוּ בוֹ (בַּיּוֹם הַזֶּה)
מִן הַמִּלָּאכָה שֶׁלָּהֶם.

וְהוּא קָרָא לַיּוֹם הַזֶּה — שַׁבָּת.

כִּי אֱלֹהִים שַׁבָּת בוֹ מִמִּלָּאכָתוֹ, וְכָל הָאָנָשִׁים
יִשְׁבְּתוּ בוֹ מִמִּלָּאכָתָם.

וַיְכַלּוּ הַשָּׁמַיִם. הַשָּׁמַיִם כָּלוּ.

וַיְכַל אֱלֹהִים. אֱלֹהִים כָּלָה.

וַיִּשְׁבֹּת אֱלֹהִים. אֱלֹהִים שַׁבָּת.

וַיִּקְדֹּשׁ אוֹתוֹ. הוא קִדֵּשׁ אוֹתוֹ. עָשָׂה אוֹתוֹ לַיּוֹם קֹדֶשׁ.

שְׁאֵלוֹת

מִדּוּעַ אָנוּ קוֹרְאִים לַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי — שַׁבָּת?

מָה הֵם הַיָּמִים הַקְּדוּשִׁים לָנוּ?

בְּמָה קִדֵּשׁ אֱלֹהִים אֶת יוֹם הַשְּׁבִיעִי לָאָנָשִׁים?

מָה הַהִבְדָּל בֵּין יוֹם קֹדֶשׁ וּבֵין יוֹם חוּל?

בְּמָה יָמִים שֶׁל חוּל יֵשׁ בְּשָׁבוּעַ?

בְּמָה יָמִים קְדוּשִׁים בְּשָׁבוּעַ?

מָה זֶה צָבָא הַשָּׁמַיִם וְצָבָא הָאָרֶץ?

מָה אֲנַחְנוּ קוֹרְאִים לַשָּׁמַיִם וְלָאָרֶץ וְלִכָּל צָבָאם?

ט. גן עדן

היתה ארץ אחת ושמה עדן.
 ארץ עדן היתה יפה ונהמדה מאד.
 ימים של אור רב, ולילות יפים מאד.
 והאדמה של ארץ עדן היתה טובה מאד לזרע
 זרע ולנטע עצי פרי.
 והמקום היפה בכל הארץ היה בצד המזרח.
 במקום הזה, מקדם לארץ עדן נטע אלהים
 גן גדול.
 ובגן הזה שם את האדם אשר יצר.
 ואלהים הצמיח מן האדמה עצים רבים.
 כל עץ אשר היה נחמד לראות וטוב למאכל —
 היה בגן.
 ובאמצע הגן הצמיח אלהים שני עצים —
 הטובים מכל עצי הגן.
 ונפלאים היו העצים.
 שם העץ האחד — עץ החיים.

כִּי כַאֲשֶׁר אָכַל אָדָם מִן הַפֶּרִי שֶׁלוֹ — הָיָה חַי לְעוֹלָם.

וְשֵׁם הָעֵץ הַשֵּׁנִי — עֵץ הַדַּעַת טוֹב וְרָע.
כִּי כַאֲשֶׁר אָכַל אָדָם מִפְּרִיו — הָיָה יוֹדֵעַ עַל כָּל דָּבָר, אִם הוּא טוֹב אוֹ רָע.
וּמֵאַרְצָא עֵדֶן יֵצֵא נָחָר גָּדוֹל וּכְאֵל הַנָּחַשׁ, וְהִשְׁקָה אוֹתוֹ. נָתַן לוֹ מַיִם.
הָאֲדָמָה שִׁתְתָהּ אֶת מֵי הַנָּחָר, וְהִעֲצִים גָּדְלוֹ וַצְמָחוּ יִפְהָ מְאֹד.

נִחְמַד. יִפְהָ, דָּבָר אֲשֶׁר כָּל אִישׁ אוֹהֵב, דָּבָר אֲהוּב.
חֹמֶד. חֶפֶץ מְאֹד. אוֹהֵב מְאֹד.
הִגְלֵד חֶמֶד לֵאכֹל אֶת הַמִּפְּסוּת — הַמִּפְּסוּת נִחְמַד.
הִגְלֵד חֹמֶד לְקִנּוּת בְּגֵד יִפְהָ — הַבְּגֵד נִחְמַד.
קִדְּםָה, מוֹרֶת. *

גֵּן. מְקוֹם אֲשֶׁר נִמְעוּ שָׁם עֲצִיף יָפִים.
יֵצֵר. בָּרָא. אֱלֹהִים יֵצֵר אֶת הָאָדָם.
הַצְמִיחָהּ. עָשָׂה לְצִמְחָהּ.

(*) ללמד גם: מערב, דרום, צפון.

העצים צומחים מן האדמה—האדמה מצמיחה את העצים.
נפלא. דבר אשר אין כמוהו.

אנשים רבים הלכו לבית הכנסת. כי שם התפלל תוך גדול.
ונמר ומירות יפות עד מאד. התון היה ילד בן עשר
שנים. כל האנשים התפללו. כל האנשים אמרו—זה
ילד נפלא.

השקה. האב נתן לילד מים לשמות—האב השקה את הילד.
והילד?

להשקות. האם חפצה להשקות את הילד. הילד לא חפץ
לשמות.

למראה. לראות.

לרעת. לרעת. הילד איננו יודע את השעור. כי לא חפץ
לרעת.

נשמע ה'. ה' נמע.
נשמע. והוא שם.
נצמח ה'. ואלהים הצמיח.

שאלות

איפה נמע אלהים את הגן?
מה שם שני העצים הנפלאים?

מדוע קראו להם בן?
איפה הצמיח אלהים את העצים הנפלאים?
איזה דבר טוב עשה הנָהר לָגֶן?
את מי שם אלהים בתוך הגֶן?

שָׁרָשִׁים

כלה. בלה. נן. דעת. זמר. השקה. צבא. פלא.
התפלא. הצמת. קדש. מראה. קדם. תוך. חמד.
יצר. נחמד. מאכל. התפלל.

י. לא תאכל

ואלהים לקח את האדם, והניח (שם) אותו בִּגְן
שֶׁל אֶרֶץ עֵדֶן.
הוא אמר לאדם — כִּי יַעֲבֹד אֶת הָאֱלֹהִים וַיִּשְׁמֹר
אֶת הַגֶּן מִן הַחַיּוֹת.
ואלהים צִוָּה עַל הָאָדָם וַאֲמַר לוֹ —
מִכָּל הָעֵצִים שֶׁל הַגֶּן, אִם תִּפְּעַן אֶתָּה לֶאֱכֹל —
אֲכָל!
אֲכָל מֵעֵץ הַדַּעַת טוֹב וָרָע — מִמֶּנּוּ לֹא תֹאכַל.

ואם תאכל ממנו — לא תחיה לעולם.
ביום אשר תאכל מן העץ — תדע כי לא תחיה
לעולם.

הנחת. שם.

המורה אמר אל דוד — קח את הספר. דוד לקח את הספר.
המורה אמר — הנח את הספר. דוד הניח את הספר.
שמעון עבד כל היום. עתה הוא יושב בבית ונח מן
העבודה.

יום השבת הוא יום מנוחה. כי אלהים נח ממלאכתו.
הספר מנח על השלחן.

שומר. הכלב שומר את הבית מן הגנבים.
המורה יצא מן החדר ואמר לגלד אחר לשמר על הסדר.
צנה. תאב צנה את הבן — אל תלך החוצה.
המורה צנה למלמידים לקום — הם קמו.
ממנו. מן-הוא.

ישבתי כל היום בבית ולא יצאתי ממנו. ממה?...
הלכתי אל שמעון ולקחתי ממנו ספר.
אמי נתנה לי תפוח. אני אכלתי ממנו, ונתתי ממנו גם
לאחי.

וַיִּקַּח ה' אֱלֹהִים לָקַח. לְעַבְדָּהּ. לְעַבְדּוֹ אוֹתָהּ.
 וַיִּנָּח. וְהוּא הַנִּיחַ. לְשִׁמְרָהּ. לְשִׁמּוֹ אוֹתָהּ.
 וַיִּנְיחָהּ. וְהוּא הַנִּיחַ אוֹתוֹ. בְּיוֹם אֶבְלָהּ. בְּיוֹם אֲשֶׁר תֵּאכַל.
 וַיִּצַּו אֱלֹהִים. אֱלֹהִים צִוָּה. לֵאמֹר. בֶּן אָמַר לוֹ.

שאלות

מה צוה אלהים לאדם.
 מה העניש אשר שם אלהים על האדם אם יאכל מעץ
 הדעת?

מתי שם עליו אלהים את העניש? (ביום אשר...)
 למה הניח אלהים את האדם בגן עדן?

יא. האשה

ואלהים לקח את כל חמיה אשר בשדה ואת
 כל העוף אשר עף על פני השמים—והביא אל
 האדם.
 אלהים צוה לאדם—כי יקרא שם לכל חיה,
 לכל בהמה, לכל עוף ולכל רמש הרומש על
 הארץ.

הָאָדָם קָרָא שְׁמוֹת לְכָל הַחַיִּים. לְאַחַד קָרָא —
כָּלֵב. לַשְּׁנִי קָרָא — זָאב. וְכֵן לְכָלֵם.

וְאֱלֹהִים רָאָה כִּי הָאָדָם עָצַב מְאֹד (לֹא שָׂמַח).
כִּי כָל הַבְּרִיאוֹת אֲשֶׁר בָּאוּ אֶל הָאָדָם — בָּאוּ
שְׁנֵי, שְׁנֵי — אִישׁ וְאִשְׁתּוֹ.

לְכָל אֶחָד יֵשׁ חֵבֶר, וְהָאָדָם יוֹשֵׁב לְבֵדּוֹ. אֵין לוֹ
כָּל חֵבֶר.

אֵין לוֹ עִם מִי לְדַבֵּר דְּבָר.
אִם יֵשׁ לוֹ עֲבוּדָה קָשָׁה, וְאֵינְנוּ יָכֹל לַעֲשׂוֹת
לְבֵדּוֹ — אֵין לוֹ חֵבֶר אֲשֶׁר יַעֲזֹר לוֹ.

אֵין לוֹ עוֹד נֶפֶשׁ אַחַת — לְשָׂאֵל מִמֶּנָּה עֲצָה —
אִם טוֹב לַעֲשׂוֹת דְּבָר זֶה, אוֹ דְּבָר זֶה.
כָּל הַיּוֹם הוּא עוֹבֵד לְבֵדּוֹ.

וְיִבְעֶרְבּוּ, בְּאֲשֶׁר בָּלָה אֶת מְלֹאכְתּוֹ — הוּא יוֹשֵׁב
לְבֵדּוֹ.

וְהָיָה הָאָדָם עָצַב מְאֹד.
אָז אָמַר אֱלֹהִים —
לֹא טוֹב לְאָדָם לְהִיּוֹת לְבֵדּוֹ.

אֲנִי אֶעֱשֶׂה חֵבֶר לָאָדָם—אֲשֶׁר יִהְיֶה לְעֹנֹר לוֹ.
 הַחֵבֶר הַזֶּה יֵשֵׁב תָּמִיד בְּגֵד הָאָדָם.
 יִדְבֹּר אֹתוֹ וְעָבַד אֹתוֹ, וַיִּשְׁמַח אֹתוֹ.

וְאֱלֹהִים הִפִּיל תְּרִדְמָה עַל הָאָדָם—וְהָאָדָם יָשָׁן
 שָׁנָה חֹזָקָה.

אִז לָקַח אֱלֹהִים מִן הָאָדָם צִלְע אַחַת—מִשְׁתֵּי
 הַצִּלְעוֹת שָׁלוֹ.

וּבִמְקוֹם אֲשֶׁר לָקַח אֶת הַצִּלְע—סָגַר אֶת הַבָּשָׂר.
 וְאֱלֹהִים עָשָׂה אֶת הַצִּלְע לְאִשָּׁה. בָּנָה אוֹתָהּ
 כְּמוֹ שְׂאִישׁ בּוֹנֶה בֵּית.

אֱלֹהִים הֵבִיא אֶת הַבְּרִיאָה הַזֹּאת אֶל הָאָדָם,
 וַצֹּוּה אוֹתוֹ—כִּי יִקְרָא לָהּ שֵׁם—כְּמוֹ שֶׁקָּרָא לְכָל
 הַבְּרִיאוֹת.

הָאָדָם הִבִּישׁ אֶל הַבְּרִיאָה הַזֹּאת, וְאָמַר—
 הַפֶּעַם הַזֹּאת—הֵבִיא לִי אֱלֹהִים בְּרִיאָה אֲשֶׁר
 הוּא לְחַח מַעֲצָמִי וּמִבְשָׂרִי.

הַשֵּׁם אֲשֶׁר יִקְרָא לַבְּרִיאָה הַזֹּאת, הוּא—אִשָּׁה.
 כִּי הוּא לְקִקְחָהּ מֵאִישׁ.

והאשה היתה חבר טוב לאדם.
והאדם ואשתו התהלכו כל היום ערמים — ולא
התבישו.

כי לא ידעו עוד מה זה בגד.
ולא ידעו מה טוב ומה רע.

הביא. האב אמר לילד — הבא לי כוס מים!
הילד הלך והביא לאב כוס מים.
עצב. לא שמח.

כל הילדים שחקו בחוץ. האב אמר למשה — אל תלך
החוץ. משה ישב בבית, והנה עצב.
חבר. משה ודוד הם חברים. הם הולכים זה עם זה. לומדים
זה עם זה ומשחקים זה עם זה.

לבד. האב והאם הלכו מן הבית. דוד ישב בבית לבדו.
משה שאל את דוד — מדוע אתה יושב לבדך בבית?
דוד ענה — כי האב והאם הלכו.

עזר. שלמה אמר — אני לא יקלתי לעשות את השעור —
ואחי הגדול עזר לי.

הילדה לא הלכה ביום הששי לבית הספר.
היא עזרה לאמה לעשות את כל הדברים ליום השבת.

עָנָה. אֲנִי לֹא יָבִילְתִּי לַעֲשׂוֹת אֶת הַשְּׁעוֹר וְאֲחִי הַגָּדוֹל הָיָה לִי
לְעֹזֵר.

הַיִּלְדָּה לֹא הִלְכָה לְבֵית הַסֵּפֶר. הִיא הָיְתָה לְעֹזֵר. לְאַמָּה
בְּקֵינָה.

הַפִּיל. הַבּוֹם נִפְלָה מִיַּד הַיֶּלֶד – הַיֶּלֶד הִפִּיל אֶת הַבּוֹם.
אִישׁ הָלַךְ בַּחוּץ וְגַם יֶלֶד קָטָן הָלַךְ. הָאִישׁ לֹא רָאָה אֶת
הַיֶּלֶד. הָאִישׁ הִפִּיל אֶת הַיֶּלֶד. וְהַיֶּלֶד...?

נִגְדָה. שְׁנֵי יֶלְדִים עוֹמְדִים – זֶה נִגְדָה זֶה.

נִרְדָם. יָשָׁן.

תִּרְדָּמָה. שָׁנָה.

הַיֶּלֶד יָשָׁב בְּלִילָה וְקָרָא הַרְבֵּה – עַד אֲשֶׁר נִרְדָם.

תִּרְדָּמָה נִפְלָה עַל הַיֶּלֶד.

מָה הִפִּיל תִּרְדָּמָה עַל הַיֶּלֶד?

הַקְּרִיאָה בַּסֵּפֶר הִפִּילָה תִּרְדָּמָה עַל הַיֶּלֶד.

צָלַע. צַד.

עָצָם. בַּבֶּשֶׁר יֵשׁ עֲצָמוֹת.

הָעָצָם קָשָׁה – הַבֶּשֶׁר רֶךָ.

אֶת הַבֶּשֶׁר אוֹבְלִים, וְאֶת הָעֲצָמוֹת – זוֹרְקִים.

עָצָמִי. עֲצָמוֹת שְׁלִי.

עירם }
 עָרָם } בְּלִי בְּנָדִים.

אֲנָשִׁים עִירָמִים. אֲנָשִׁים עָרְמִים.

הַתְּבִישׁ. הַמִּזְרָה שָׁאֵל שְׁאֵלָה. כָּל הַיְלָדִים יָדְעוּ; וַיַּעֲקֹב לֹא יָדַע. יַעֲקֹב הָבִיט עַל הָאָרֶץ. הוּא הַתְּבִישׁ לְהָבִיט אֶל הַיְלָדִים.

נָעַר גָּדוֹל בָּא אֶל בֵּית הַסֵּפֶר. הוּא לֹא יָדַע לִקְרֹא אֶלֶף-בֵּית. הַנָּעַר הַתְּבִישׁ.

תַּחֲתִי. בְּמָקוֹם... אֲנִי נוֹתֵן לָךְ מַפְּסוֹם אַחֵר — בְּמָקוֹם הַמַּפְּסוֹם אֲשֶׁר לְקַחְתִּי מִמָּךְ.

אֲנִי נוֹתֵן לָךְ מַפְּסוֹם אַחֵר — מִמֶּת הַמַּפְּסוֹם אֲשֶׁר לְקַחְתִּי מִמָּךְ.

תַּחֲתֹנָה. בְּמָקוֹמָהּ, בְּמָקוֹם הַצֶּלַע.

וַיָּבֹא אֱלֹהִים. וְאֱלֹהִים הָבִיא. וַיִּבֶן אֱלֹהִים. אֱלֹהִים בָּנָה.

וַיַּפֵּל אֱלֹהִים. אֱלֹהִים הִפִּיל. וַיָּבֵא. הוּא הָבִיא.

וַיִּשָּׂן. וְהוּא יָשָׁן. וַיִּבְרָאָהּ. וְהוּא הָבִיא אוֹתָהּ.

וַיִּסְגֵּר בָּשָׂר. סָגַר אֶת הַבָּשָׂר. וַיִּהְיוּ שְׁנֵיהֶם. וְשְׁנֵיהֶם הָיוּ.

וְלֹא יִתְבוּשָׁשׁוּ. וְלֹא יִתְבוּשָׁשׁוּ, וְלֹא הַתְּבִישׁוּ.

שְׁאֵלוֹת

מַה הוּא הָעוֹר אֲשֶׁר עָשָׂה אֱלֹהִים לָאָדָם?
 מִדּוּעַ עָשָׂה לוֹ עוֹר?
 בַּמָּה עוֹנֶרֶת הָאִשָּׁה לְאִישׁ?
 לָמָּה הֵבִיא לָאָדָם אֶת כָּל הַחַיִּים?
 לְמִי קָרָא הָאָדָם שֵׁם בְּאַחֲרֵינָהּ (אַחֲרֵי כֵן)?
 מִדּוּעַ קָרָא לָהּ אִשָּׁה?
 אֵיךְ בָּרָא אֱלֹהִים אֶת הָאִשָּׁה?
 מִדּוּעַ לֹא רָאָה הָאָדָם בְּאֲשֶׁר אֱלֹהִים לָקַח מִמֶּנּוּ אֶת הַצֶּלֶע?
 מִדּוּעַ לֹא הִתְבַּיֵּשׁוּ הָאָדָם וְאִשְׁתּוֹ לְלִבֵּת עָרְמִים?

שְׂרָשִׁים

לִבְדֹּ. הֵנִחַ. צוּהָ. מְנַח. עֲצָב. תִּרְדָּמָה. לָקַח.
 יְצוּר. שֹׁמֵר. צִלַּע. קָרָא (תִּקְרָא). עֲנֵשׁ. תַּחַת. תַּחְתָּנָה.
 הִבָּא. חֵבֵר. נָפַל. הִפֵּל. עָרַם. נָגַד. עֲצָם. עִירַם.
 הִתְבּוֹשַׁשׁ. הִתְבַּיֵּשׁ.

יב. הִנָּחַשׁ וְהָאִשָּׁה

הִנָּחַשׁ הָיָה עָרוֹם מְאֹד — חָכָם גָּדוֹל לַעֲשׂוֹת רָע.
 וְטוֹב לֹא יָדָע.

כל היום חשב רק לעשות רע לאדם, לחיות ולבהמות.

תמיד ידבר רק שקר. ידבר אמת לא יצא מפיו. לא הנה ערום כמוהו בכל חית השדה. הוא בא אל האשה ואמר אליה בערמה — האמת הדבר כי אלהים אמר לך ולאישך, כי לא תאכלו מכל העצים אשר בגן?

והנחש ידבר זאת בערמה. הוא ידע — כי רק מעץ הדעת אמר אלהים — כי לא יאכלו. והאשה ענתה לנחש —

מכל עץ הגן אנחנו יכלים לאכל. רק מפרי העץ אשר בתוך הגן אמר אלהים — אל תאכלו ממנו. וגם ביד אל תגעו בו. ואם לא — אתם תמותו.

אמר הנחש —

לא אמת הוא. אתם לא תמותו אם תאכלו. אבל יודע אלהים — כי מפרי הגן יפקח את

עֵינֵיכֶם לִרְאוֹת וְלִהְיוֹת כָּל דְּבָר — אִם טוֹב אוֹ רָע,
וְאַתֶּם תִּהְיוּ חֲכָמִים בְּאַלֹהִים, וְהוּא לֹא חָפֵץ אֶת יְוָה.
לָכֵן אָמַר לָכֶם — אֵל תֹּאכְלוּ מִן הָעֵץ, פֶּן תָּמוּתוּ.
הָאִשָּׁה שָׁמְעָה אֶת דְּבָרֵי הַנָּחָשׁ, וְהִבִּיטָה אֶל
הָעֵץ.

הָיָא רָאָתָהּ כִּי יָפָה הַפָּרִי מְאֹד, וְטוֹב הוּא לְמֹאכֵל,
וְנִחְמַד לִרְאוֹת.

אָז לָקְחָהּ מִפְּרֵי הָעֵץ — וְאָכְלָה.
אַחֲרֵי כֵן לָקְחָהּ עוֹד פְּרִי אֶחָד וְנָתְנָה לְאִשְׁתָּה —
כִּי גַם הוּא יֹאכַל עִמָּה.
וְגַם הוּא אָכַל.

וְהַפָּרִי פָקַח אֶת עֵינֵיהֶם לִרְאוֹת וְלִהְיוֹת כָּל דְּבָר.
הֵם יָדְעוּ מַה טוֹב וּמַה רָע.
וּבְאִשֶּׁר נִפְקְחוּ עֵינֵיהֶם — רָאוּ וַיָּדְעוּ — כִּי עֵרְמִים
הֵם.

הֵם יָדְעוּ — כִּי לֹא טוֹב לְלָבֹת עֵרְמִים.
אָז לָקְחוּ עָלֶיהָ גְּדוֹל שֶׁל עֵץ תְּאֵנָה,
תָּפְרוּ שְׁתֵּי חֲגוּרוֹת וְלָבְשׁוּ אֵיטָן עַל הַמְּתָנִים.

נחש. שרץ ארץ. הולך על הגחון.
 ערום. חכם להרע, חכם לעשות רע, ולדבר שקר.
 ערמה. איש ערום מדבר ערמה ועושה ערמה.
 נגע. שם את האצבע או את היד על הדבר.
 נתן חפץ להבות את יוסף. אמר האב — אל תגע בו!
 המורה אמר אל שמעון — מדוע הקית את בנימין?
 שמעון ענה — אני גם לא נגעתי בו באצבע.
 פן. בִּי-לא.
 אל תרכב על הסוס — פן תפל.
 אל תקח את הכוס — פן תשבר אותה.
 פקח. בבקר פקח הילך את עיניו, וראה את אמו עומדת על
 יד משתו.
 פקח. איש רואה.
 עור. איש אשר איננו רואה.
 פקח. איש חכם, הרואה ומבין כל דבר.
 עלה. עלה של פרח, עלה של עץ, עלה של ספר.
 עלה תאנה. עלה של עץ תאנה.
 מתנים. שתי צלעות האדם במקום החגורה.
 האיש חגר חגורה על המתנים.

בְּאִשֶּׁר הִלָּדָה לִבְשֵׁת אֶת הַשָּׂמֶלָה — הִיא חֲנוּכָּה חֲנוּכָּה
מִסָּבִיב לַמִּתְנַיִם.

חֲנוּכָּה. בְּגֵד קָצָר מִסָּבִיב לַמִּתְנַיִם.

תּוֹפֵר. הַחֵישׁ תּוֹפֵר בְּגָדִים.

אֶף גַּם. הָאֵם גַּם.

לְהַשְׁבִּיל. לְהַבִּיט.

וַתֹּאמֶר הָאִשָּׁה. הָאִשָּׁה אָמְרָה.

וַתֵּרָא הָאִשָּׁה. הָאִשָּׁה רָאָתָה.

וַתִּקַּח. וְהִיא לָקְחָה.

וַתֹּאכַל. וְהִיא אָכְלָה.

וַתִּתֵּן. וְהִיא נָתַנָּה.

וַיֹּאכַל. וְהוּא אָכַל.

וַתִּפְקַחְנָה עֵינֵי שְׁנֵיהֶם. וְעֵינֵי שְׁנֵיהֶם נִפְקְחוּ.

וַיֵּדְעוּ. וְהֵם יָדְעוּ.

וַיִּתְּפְרוּ. וְהֵם תִּפְּרוּ.

וַיַּעֲשׂוּ. וְהֵם עָשׂוּ.

וַהֲיִיתֶם. וְאַתֶּם תִּהְיוּ.

תִּמְוֹתוֹן. אַתֶּם תִּמְוֹתוּ.

בַּיּוֹם אָכְלָכֶם. בַּיּוֹם אֲשֶׁר אַתֶּם תֹּאכְלוּ.

שאלות

מתי ידעו האדרי ואשתו כי עירמים הם?
 מי השיא (דבר ודבר) את האשה לאכל מעץ הדעת?
 מדוע השיא אותה?
 מה זה ערום?
 מה אמר אלהים לאדם.
 מה שאל הנחש?
 האם לא ידע הנחש?
 למה שאל?
 מה ענתה האשה?
 מה אמר לה הנחש אחרי כן?
 האם האשה לבדה אכלה מן הפרי?
 איזו בגדים עשו להם?
 ממה עשו את החגורות?

שרשים

נגע. ערם. תאנה. פקח. נחש. עלה. ערמה.
 מתנים. פן. תפר. השכל. חגר. ארך. לבת.

י. קול אֱלֹהִים

וְהָאָדָם וְאִשְׁתּוֹ שָׁמְעוּ אֶת קוֹל אֱלֹהִים מִתְּהֵלֶךְ
בְּגֶן.

וְהֵם הִתְחַבְּאוּ בְּתוֹךְ הָעֵצִים מִפְּנֵי אֱלֹהִים.
וְאֱלֹהִים קָרָא אֶל הָאָדָם, וְאָמַר לוֹ – אַיִךְ?
אָמַר הָאָדָם – אֲנִי שָׁמַעְתִּי אֶת קוֹלְךָ מִתְּהֵלֶךְ
בְּגֶן, וַיִּהְיֶה אֵת, כִּי עִירַם אֲנִי, וְלָכֵן הִתְחַבַּאתִי.
אָמַר אֱלֹהִים – מִי הִגִּיד לְךָ כִּי עִירַם אֶתָּה?
מִי הִגִּיד לְךָ כִּי לֹא טוֹב לְהִתְהַלֵּךְ עִירַם?
הָאִם אֲכַלְתָּ מִן הָעֵץ אֲשֶׁר צִוִּיתִי אֹתְךָ שֶׁלֹּא
לֵאכֹל מִמֶּנּוּ – וַעֲיִנְיֶךָ נִפְקְחוּ לְדַעַת מָה טוֹב וּמָה
רָע?

אָמַר הָאָדָם – הָאִשָּׁה אֲשֶׁר נָתַתְּ לִי הִיוֹשֶׁבֶת
עִמִּי – הִיא נָתְנָה לִי מִן הָעֵץ – וְאֲכַלְתִּי.
אָמַר אֱלֹהִים לָאִשָּׁה לָמָּה עָשִׂית זֹאת?
אָמְרָה הָאִשָּׁה – הִנָּחַשׁ הָשִׂיא אוֹתִי – וְאֲכַלְתִּי.
הִתְחַבְּא. בָּא אֶל מְקוֹם שְׂאִין רוֹאֶה אוֹתוֹ.
הִלָּךְ יְהוּדָה שֶׁבֶר כּוֹס. הוּא יָרָא מִן הָאִם – הִלָּךְ וְהִתְחַבְּא.

האם קראתה—יהודה, איה? יהודה, איה? בוא הנה. אני לא אעשה לך רעה.

מרים ורחל שחקו במשחק המחבואים.

הלכה רחל והתחבאה—בתוך ארון הבגדים.

מרים הלכה לבקש את רחל.

בקשד ובקשה ולא מצאה אותה. יצאה רחל מן הארון וצחקת צחוק גדול.

רחל אמרה—אני התחבאתי בתוך ארון הבגדים. זה הוא מחבוא טוב.

איה. איה. איה אמה?

ירא. ילד קטן ירא ללכת בלילה בחוץ.

האם קראתה—יהודה, בוא הנה. אל תירא. אני לא אעשה לך רעה.

איש צדיק ירא את אלהים.

הגיד. אמר.

השיא. חיים אמר ליוסף—בוא עמי אל בית התמונות.

יוסף לא תפץ ללכת, אך חיים דבר ודבר עליו—עד אשר השיא אותו. יוסף הלך.

המן העץ. האם מן העץ.

לְבִלְתִּי אֲכָל־. לֹא לֶאֱכֹל.

הַמִּוֶּרֶה צִנָּה אֶת הַיְלָדִים לְבִלְתִּי דַּבֵּר בְּזִמְנֵי הַלְמוּד.

עֲמַדִּי. עֲמִי. אֲנִי הִלְכְּתִי הַבִּקְיָה—וְגַם פָּנָחָם הִלֵּךְ עֲמַדִּי

וַיִּשְׁמְעוּ. וְהֵם שָׁמְעוּ.

וַיִּתְחַבֵּא הָאָדָם. הָאָדָם הִתְחַבֵּא.

וַיִּתְחַבֵּא הָאָדָם וְאִשְׁתּוֹ. וְהָאָדָם וְאִשְׁתּוֹ הִתְחַבְּאוּ.

וַאֲיָכָא. וְאֲנִי יָרָאתִי.

וַאֲתֵּבָא. אֲנִי נִחְבְּאתִי. הִתְחַבְּאתִי.

וְאֵכֹל. וְאֲנִי אֲכָלְתִּי.

שְׁאֵלוֹת

מִדּוּעַ הִתְחַבְּאוּ הָאָדָם וְאִשְׁתּוֹ?

מָה קָרָא קוֹל אֱלֹהִים אֶל הָאָדָם?

מָה עָנָה הָאָדָם אֶת הָאֱלֹהִים?

אִיךָ יָדַע הָאָדָם כִּי עִירָם הוּא?

מָה אָמַר הָאָדָם לֵאלֹהִים עַל הָאִשָּׁה?

מָה אָמְרָה הָאִשָּׁה?

שְׂרָשִׁים

איכה. עמדי. התחבא. לבלתי. הגד. השא. ירא

י. קללת אלהים לנחש

ואלהים קלל את הנחש קללת רעה ונדולה—
 כי כל הימים אשר הוא חי— יהיו ימים רעים.
 כי לא יהיו לו בגלים— והוא ילך על הנחון
 תמיד.

כי לא יאכל עשב ככל החיות— רק עפר יאכל.
 וכל אשר יראה את הנחש— ידע כי הוא מקלל
 מאלהים. כי אלהים קלל אותו.

אלהים ארר את הנחש ואמר לו—
 יען כי עשית את הדבר הזה ארור תהיה.
 חינוך יהיו רעים מן החיים של כל הבמה וכל
 החיה אשר בשדה.

כל ימי חינוך תלך על גחונך; ותאכל רק עפר.
 ואתה לא תהיה חביר לאדם.
 אני אשים איבה בינך ובין האדם.
 האדם יהיה תמיד אויב לנחש; וכאשר יראה
 את הנחש— ישוף את ראשו.

וַיִּכְנִי הַנְּחָשִׁים יְהוּי אֹיְבִים לָאָדָם.
כַּאֲשֶׁר יִרְאֶה הַנְּחָשׁ אֶת הָאָדָם—הוּא יִשׁוּף אֶת
הָעֵקֶב שֶׁל רִגְלוֹ.

קָלָל. אָרַר. דָּוֵד הוּא אִישׁ טוֹב—וְכָל הָאֲנָשִׁים מְבָרְכִים אוֹתוֹ.
הֵם אוֹמְרִים—יִמֵּן ה' לְדָוִד כָּל טוֹב.
נָכַל אִישׁ רָע—וְהַכֵּל מְקַלְלִים אוֹתוֹ.
הַכֵּל אוֹרְרִים אוֹתוֹ.

הֵם אוֹמְרִים—יִמֵּן אֱלֹהִים לְנֶכֶד רַעוֹת רַבּוֹת.
דָּוִד הוּא מְבָרֵךְ, וְנָכַל—מְקַלָּל.
דָּוִד—בְּרוּךְ, וְנָכַל—אָרֹר.

אֶת דָּוִד מְבָרְכִים בְּבִרְכוֹת, וְאֶת נָכַל מְקַלְלִים בְּקַלְלוֹת.
עַל אִישׁ עֹשֶׂיר מִי מַיִם טוֹבִים—אֲנַחְנוּ אוֹמְרִים—הָאִישׁ
הַזֶּה בְּרוּךְ. כִּי אֱלֹהִים בֵּרַךְ אוֹתוֹ.

עַל אִישׁ מִי מַיִם רָעִים—אֲנַחְנוּ אוֹמְרִים—הָאִישׁ הַזֶּה
מְקַלָּל. הָאִישׁ הַזֶּה אָרֹר, כִּי אֱלֹהִים אָרַר אוֹתוֹ.

הַיִּים. הָאָדָם מִי. הָאֲנָשִׁים מִיִּים.

הַיִּים. אֱלֹהִים נוֹתֵן מַיִם לְכָל מִי.

אֱלֹהִים נוֹתֵן מַיִם לְכָל הַמַּיִם.

אויב. אין איני חפץ לדבר עם האיש הזה. אני אויב אותו.

הוא איננו אויב לי — הוא אויב לי.

אויב בא אל הארץ לעשות מלחמה.

איבה. יעקב ושמעון אוהבים זה את זה.

ראובן וגר הם אויבים זה לזה.

בין יעקב ושמעון — יש אהבה.

בין ראובן וגר — יש איבה.

עפר. אדמה. חול.

ישורת. גבה. ישר.

עקב. בן הרגל.

כאשר האדם הולך על עפר רך — אנחנו יכולים לראות

את עקבות רגליו.

אשיות. אשים.

שאלות

מה אוכל הנחש?

איך הולך הנחש?

מה היא המללה אשר ארר אלהים את הנחש?

מדוע ארר אלהים את הנחש?

מָה עוֹשֶׂה הָאָדָם בְּאֲשֶׁר הוּא רֹאֶה נָחֵשׁ?
 מָה עוֹשֶׂה הַנָּחֵשׁ בְּאֲשֶׁר הוּא רֹאֶה אָדָם?
 מַדּוּעַ הֵם עוֹשִׂים זֶה?
 מִי שֶׁתֵּן אֶת הָאִיבָה בֵּין הָאָדָם וּבֵין הַנָּחֵשׁ?
 אֵיךְ אֵנּוּ קוֹרְאִים לְאִישׁ אֲשֶׁר יֵשׁ אִיבָה בְּלִבּוֹ?

שָׂרָשִׁים

עפר. שית. קלל. קלל. ארר. איב. שות. ברך.
 עקב. חיים.

טו. קָלַלְתָּ אֱלֹהִים לְאִשָּׁה

אֵל הָאִשָּׁה אָמַר אֱלֹהִים—אֲנִי אֶתֵּן לָךְ הִרְבָּה
 עֲצָבוֹן בְּחַיִּים. בְּאֲשֶׁר אַתָּה תִּלְדִּי בָנִים—תִּהְיֶי עֹצָבָה
 מָאֵר.

בְּעֹצֵב תִּלְדִּי בָנִים.

טז. קָלַלְתָּ אֱלֹהִים לְאָדָם

וּלְאָדָם אָמַר אֱלֹהִים—
 יֵעָן כִּי שָׁמַעְתָּ לְקוֹל אִשְׁתְּךָ,

ואכלת מן העץ אשר צויתי אותך ואמרתי —
לא תאכל ממנו, — יען כי עשית זאת — אני מקלל
אותך, וגם את האדמה אני מקלל בעבורך.

אני מקלל את האדמה כי לא יהיה בה פחם
להצמיח לחם ופרי — רק אם תעבד אותה עבודה
קשה.

בעצבון, בעבודה קשה תאכל אותה (את פריה)
כל ימי חייך.

ואם לא תעבד אותה קשה — היא תצמיח לך
קוצ וברד.

ואתה תאכל את העשב הקרע הצומח בשדה.
ורק באשר תעבד ותעבד אותה, ועל פניך
תצא ועה — רק אז היא תוציא לך לחם.

בן תאכל תמיד את לחמך (הלחם שלך) בועת
אפך — עד אשר תשוב אל האדמה אשר ממנה
לקחת — עד אשר תמות.

כי עפר אתה ואל עפר תשוב.

והָאָדָם קָרָא אֶת שְׁם אִשְׁתּוֹ — חַוָּה (חַיָּה).
כִּי הִיא הִיְתָה אִם לְכָל הָאָנָשִׁים הַחַיִּים עַל
הָאָרֶץ.

וְאֵלֶּהִם לִקְחַ עֲוֹרוֹת שֶׁל בְּהֵמָה וְעֹשֶׂה מֵהֶם כְּתֻנוֹת.
וְהִלְבִּישׁ אֶת הָאָדָם וְאִשְׁתּוֹ.

עֵצָב. עֵצָבוֹן. כְּאֲשֶׁר טוֹב לְאִישׁ — הוּא שְׂמֵחַ. כְּאֲשֶׁר רַע
לְאִישׁ — הוּא עֵצָב.

כְּאֲשֶׁר טוֹב לְאִישׁ — לָבו מֵלֹא שְׂמֵחַה. כְּאֲשֶׁר רַע לְאִישׁ —
לָבו מֵלֹא עֵצָבוֹן (אוֹ עֵצָב).

דָּבָר טוֹב — אִישׁ עוֹשֶׂה בְּשִׂמְחָה.
דָּבָר לֹא טוֹב — אִישׁ עוֹשֶׂה בְּעֵצָבוֹן.

קוֹץ, יִדְרֹדֶר, עֲשָׂבִים (עֵשֶׂב) רָעִים.
כְּאֲשֶׁר אָתָּה נוֹגֵעַ בִּידְרֹדֶר בְּקוֹץ — הוּא דוֹקֵר אֶת הַבָּשָׂר
כְּמוֹ מַסָּה.

שָׁמַעְתָּ לְקוֹלִי. הִיגֵד שָׁמַע לְקוֹל אָבִיו — עָשָׂה אֶת אֲשֶׁר
אָנָּה לוֹ אָבִיו.

הִיגֵד לֹא שָׁמַע לְקוֹל אָבִיו — לֹא עָשָׂה אֶת אֲשֶׁר אָנָּה
אָבִיו.

בעבור. אמי נתנה לי שני תפוחים. אחד — בעבורי, ואחד — בעבור אחי.

משה שבר את הפוס, ואמר — כי אני שברתי — אמי קצקה עלי בעבורו. בעבור מי?

ועה. כְּאִשֶּׁר אִישׁ עוֹבֵד הַרְבֵּה — חֵם לוֹ מְאֹד. עַל פָּנָיו יוֹצֵאָה וְעֵה.

ביום חם, גוף האדם מויע. (מוציא ועה).

ארבה. אעשה הרבה.

הרבה ארבה. אעשה הרבה מאד.

המורה אמר לתלמיד: יש לך מעט עבודה. אני ארבה

את עבודתך — ארבה לך עבודה.

אלהים הרבה את בני ישראל. (עשה אותם הרבה).

אפים. פנים.

בועת אפך. בועת פניך.

עד-שובך. עד אשר תשוב.

לקחת. נלקחת. אלהים לקח אותך מן האדמה — ואמה

לקחת (נלקחת) מן האדמה.

בתנות-עור. בתנות של עור.

הבתנות של יוסף — בתנות-יוסף.

הבתנות של עור — בתנות-עור.

ותאכל. ואתה אכלת.

וילבש. הוא הלביש.

וילבישם. הוא הלביש אותם.

הילד הקטן לא יכל ללבש את בגדו—האם הלבישה אותו.

שאלות

מה הוא העצבון אשר הרבה אלהים לאשה?

מה הוא העצבון אשר נתן אלהים לאדם?

מה מטאח האדם כי ארר אותה אלהים? (בעבור האדם).

במה ארוכה היא האדם?

מתי נותנת האדם לחם ופרי טוב?

מה מצמיחה הארץ באשר אין האדם עובד אותה?

מה הוא הסימן של עבודה קשה? (ועתה...)

עד מתי עובד האדם את האדם?

מדוע צריך האדם לשוב אל העפר?

האם היה האדם מת אם לא אכל מעץ הדעת?

שרשים

קוץ. אף (אפים). כתנת. עצב. עצבון. דרדר.

בעבור. ועה. עור. נלקת. לקח. הרבה. ילד. שוב.

חטא. הלבש. שמעת-לקול. עד שובך.

י. גרוש האדם

ואלהים אמר אל לבו (חשב) —
הנה האדם אכל מעץ הדעת, ועיניו נפקחו
לדעת טוב ורע.
ועתה (עכשו) — אפשר הוא ישלח את ידו גם
אל עץ החיים, יקח מפריו ויאכל.
ואז הוא יהיה לעולם.
ואלהים שלח את האדם מגן עדן — כי ילך
לעבוד את האדמה — אשר ממנה לקח.
הוא גרש את האדם, ושם שני מלאכים בפתח
גן העדן ממזרח.
ובינים (ביר מי?) חרב ליהטת באש, והחרב
מתהפכת הנה והנה.
שני הפרושים עם להט החרב המתהפכת עמדו
לשמר את הדרך אל עץ החיים — כי לא יבא
האדם שמה.
גרש. האב אמר אל שלמה — גרש את הכלב מן הבית!
שלמה אמר אל הכלב — לה, כלב, לה!

שלמה גרש את הכלב, וסגר את הדלת.

ברוב. מלאך.

להט. אש גדולה, חזקה.

לוחטת. בוערת באש חזקה.

כאשר שמים את הפרזל באש – הפרזל לוחט.

אש להטה את הבית.

מתהפכת. נעה הנה ונהנה, מצד אל צד.

הילך כתב על צד אחד של הניר. אחרי כן הפך את

הניר – וכתב על הצד השני.

הילך שוכב על משתו, ואינו יכול לישון – הוא מתהפך

מצד אל צד.

הן. הנה.

פן. אפשר. אל תרוץ – פן תפול.

קח את הסבין מן הילך – פן יחתך את בשרו.

השכין. הניח. שם את מקומם פה.

יצחק ודוד, הם שכנים – הם שוכנים בבית אחד.

הכרובים שָׁכְנוּ בַּמִּתַּח גַּן הָעֵדֶן – אֱלֹהִים הַשְׁכִּין אוֹתָם שָׁם.

וישלח. והוא שלח.

וישלחם אֱלֹהִים. ואלהים שלח אותם.

וַיֵּנָשׁ. הוּא גֵרֶשׁ.

וַיִּשְׁכֵּן. וְהוּא הַשְּׂכִינִי.

וַלָּקַח. וְהוּא יָפַח (אַחֲרַי כֹּן. זְמַן עֲתִיד)

וַאֲכַל. וְהוּא יֹאכַל. "

וְחִי. וְהוּא יִחְיֶה. "

שאלות

לָמָּה גֵרֶשׁ אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם מִן הָעֵדֶן?

מֶה הַשְּׂכִינִי אֱלֹהִים בְּפֶתַח בֵּן הָעֵדֶן?

לָמָּה הַשְּׂכִינִי אוֹתָם שָׁם?

הָעֲמֻדָה הַחֲרֹב הַלְהִמֵּת בְּמָקוֹם אֲחֵר?

שָׁרָשִׁים

הַפֶּךְ. הַתְהַפֵּךְ. הֵן. כְּרוֹב. שִׁכָּן. הַשְּׂכִינִי. גֵרֶשׁ.

חֲרֹב. פֶּן. לְהַט.

יֵת. עֲבוֹדַת קֵין וְהָבֶל

וַחֲוָה יִלְדָה בֵּן, וַקָּרָאָה אֶת שְׁמוֹ—קֵין.

כִּי אָמְרָה—קָנִיתִי (לָקַחְתִּי לִי) אִישׁ מֵאֵת ה'.

אֱלֹהִים נָתַן לִי בֶן.
 וְעוֹד פַּעַם יִלְדָה בֶן. וְהָ הָיָה הַבֵּל – אֲחִי קִיזו.
 וּכְאֲשֶׁר נָדְלוּ הַבָּנִים, וְהָיוּ לְאֲנָשִׁים – הָיָה הַבֵּל
 רוֹעֵה-צֹאן. וְקִיזו הָיָה עוֹבֵד אֲדָמָה.
 לְהַבֵּל הָיוּ כְּבָשִׂים וְעֹזִים.
 וְהוּא רָעָה אוֹתָם – הֵלֶךְ אַחֲרֵיהֶם בַּשָּׂדֶה כָּל
 הַיּוֹם.

בְּכָל שָׁנָה נָזַז אֶת הַצֹּמֵר אֲשֶׁר עָלִיתָן, וַעֲשֵׂה
 מִמֶּנּוּ בְּגָדִים – לְלִבָּשׁ בְּיוֹם, וּלְכַסּוֹת אֶת בְּשָׂרוֹ
 בַּלַּיְלָה.

וְקִיזו הָיָה חוֹרֵשׁ אֶת הָאֲדָמָה. וְיִרְעֶה פָּרָה וְנוֹמֵעַ
 עֲצִים.

קִיזו נָתַן לְהַבֵּל מִפְּרֵי הָאֲדָמָה שָׂלו.
 וְהַבֵּל נָתַן לְקִיזו מִן הַצֹּמֵר שֶׁל צֹאנו.

י. קִיזו חוֹרֵג אֶת הַבֵּל

וְהָיָה בְּסוּף (אַחֲרֵי) יָמִים רַבִּים –
 רָאָה הַבֵּל – כִּי יֵשׁ לוֹ הַרְבֵּה צֹאן.

וקִין אָסַף פְּרִי רֵב מֵאֲדָמָתוֹ.
 וְשָׁנִי הָאֲחִים הֵבִיאוּ מִתְּנָה לָהּ — אֲשֶׁר נָתַן לָהֶם
 כָּל וְאֵת.
 הֵם עָשׂוּ מִזֶּבֶחַ שֶׁל אֲבָנִים, וְשָׂמוּ אֶת הַמִּתְּנוֹת
 עַל הַמִּזְבֵּחַ.
 קִין הֵבִיא מִנְחָה לָהּ מִפְּרִי אֲדָמָתוֹ — אֲכָל לֹא
 לָקַח מִן הַפְּרוֹת הַטּוֹבִים.
 וְהֶבֶל הֵבִיא אֶת הַמִּנְחָה שְׁלֹו — מִן הַטּוֹבִים אֲשֶׁר
 בָּצְאוּ.

מִן הַבְּכוֹרוֹת וּמִן הַחֲלָבִים.
 וְאֵלֵהִים פָּנָה אֶל הֶבֶל — וְלָקַח אֶת מִנְחָתוֹ.
 וְאֶל קִין — לֹא פָנָה, וְלֹא לָקַח אֶת מִנְחָתוֹ.
 הַדִּבָּר הַזֶּה הִכְעִים אֶת קִין מְאֹד.
 וּפָנָיו הָיוּ עֲצֹבִים.
 וּפְעַם אַחַת — כַּאֲשֶׁר הָיוּ שְׁנֵי הָאֲחִים בַּשָּׂדֶה —
 קָם קִין עַל הֶבֶל אָחִיו — וְהָרַג אוֹתוֹ.

קִנִּיתִי. כָּל מֶה שֵׁשׁ לְאִישׁ — זֶה הוּא הַקִּנְיָן שְׁלֹו.
 לְשִׁמְעוֹן יֵשׁ בֵּית אֶחָד — אֲשֶׁר קָנָה בְּכֶסֶף מֵאִישׁ אֲחֵר.

ועוד בית אחד נתן לו אביו. במתנה.
שני הבתים הם — הקנין של שמעון.
בית אחד — קנה בכסף, ובית אחד — קנה במתנה.
ראיתי בחוץ חתול קטן, ואין איש לוקח אותו.
אני לקחתי אותו אל ביתי — קניתי אותו.
עשיתי את החתול לקנין שלי.
אלהים הוא — קנה שמים וארץ.

צאן. בהמות קטנות. כבש ועז.

רועה-צאן. הולך אחר הצאן בשדה.

הילדה רואה — בעינים.

האיש רואה — בעינים.

הרועה — רועה את הצאן.

הכל רעה את הצאן.

הכל ראה — כי יש לו הרבה צאן.

בבית חשד. אינני יכול לראות.

הרועה הלך — לרעות את הצאן.

צמר. השער אשר על הצאן.

נזו. לקח את הצמר מעל הצאן במספרים.

פקוד — גזוים את הצאן.

מִזְבֵּחַ. כִּמוֹ שֶׁלֶחֶן שֶׁל אֲבֹנִים.
 שָׁמַיִם אֵשׁ עַל הַמִּזְבֵּחַ, וְהָאֵשׁ לֹחֶטֶת אֶת הַמִּנְחָה.
 מִנְחָה. מִתְּנָה.
 בָּכוֹר. הַבֵּן הָרִאשׁוֹן הוּא בָכוֹר. לְיוֹסֵף יֵשׁ אֲחִים. אָבֶל הוּא
 גָּדוֹל מֵהֶם. הוּא הַבָּכוֹר לְאָבִיו.
 קִיֵּן הָיָה בָכוֹר לְאָדָם.
 חֲלָבִים. יֵשׁ לָהֶם הִרְבֵּה חֵלֶב וּבָשָׂר.
 חֵלֶב הָאָרֶץ — אֲדָמָה טוֹבָה.
 פָּנָה. שָׁם אֶת פָּנָיו. הִבִּיט אֵלָיו.
 שְׂמוּאֵל הִלֵּךְ, וַיַּעֲקֹב הִלֵּךְ אַחֲרָיו. יַעֲקֹב קָרָא — שְׂמוּאֵל.
 שְׂמוּאֵל! שְׂמוּאֵל פָּנָה וַרְאָה אֶת יַעֲקֹב.
 הַכְּעִים. הִבִּיא כְּעֵם בְּלָבוֹ.
 יִשְׂרָאֵל לֹא לָמַד אֶת הַשְּׁעוֹר. הַמּוֹרָה כְּעֵם עַל יִשְׂרָאֵל —
 יִשְׂרָאֵל הַכְּעִים אֶת הַמּוֹרָה.
 יִשְׂרָאֵל הִכָּה אֶת בְּנֵימִין — הָאֵב כְּעֵם עַל יִשְׂרָאֵל.
 מִי הַכְּעִים אֶת הָאֵב? בְּמָה?
 הוֹסִיף. עָשָׂה עוֹד פְּעָם.
 מֹשֶׁה וַיִּצְחָק הִלְכוּ בַּהֲרָה. מֹשֶׁה יָשָׁב לָנוּחַ, וַיִּצְחָק הוֹסִיף
 לָלֶכֶת.

הַנָּחֵשׁ דִּבֶּר בְּרָאשׁוֹנָה. הָאִשָּׁה עָנְתָה לוֹ, וְהַנָּחֵשׁ הוֹסִיף
לְדַבֵּר.

קָנָן. סוּף. מִקֵּץ יָמִים – אַחֲרֵי יָמִים.
שָׁעָה. פָּנָה.

חָרָה לוֹ. הֵבִיא כַּעַם בְּלָבוֹ.
יְהוּדָה לֹא הִלֵּךְ לְבֵית הַסֵּפֶר – הַדִּבֶּר חָרָה לְאָזְנוֹ.
נִפְלֹו פָּנָיו. פָּנָיו הָיוּ עֲצוּבִים.

וַתֵּלֶךְ חַוָּה. וַחַוָּה יָלְדָה.
וַתִּקְרָא. הִיא קָרָאָה.
וַתוֹסֶף לְיֵלְדָה. הִיא הוֹסִיפָה וַיֵּלְדָה.
וַיָּבֵא קָנָן. וְקָנָן תִּבְיָא.
וַיִּשַׁע ה'. וְאַלְהִים שָׁעָה.
וַיַּחֲדָר לְקָנָן. הַדִּבֶּר חָרָה לְקָנָן.
וַיִּפְּלוּ פָּנָיו. וּפָנָיו נִפְּלוּ.
וַיִּקָּם קָנָן. וְקָנָן קָם.
וַיִּהְיֶה רָג. וְהוּא חָרָג.

וַיִּהְיֶה רָגָהוּ. וְהוּא חָרָג אֹתוֹ.
בְּהִיוֹתָם. כְּאִשְׁרֵי הֵם הָיוּ.

שאלות

מי היתה הגן הבכור לאדם ולחיה?
 מדוע קראה את שמו קין?
 מה היתה עבודת קין — באשר גבל?
 מה היתה עבודת הגבל?
 למה הביאו מנחה לה?
 מה הדבר אשר חרה לקין?
 מדוע שעה אלהים אל מנחת הגבל, ולא שעה אל
 מנחת קין?
 מה עשה הגבל לקין?
 מה זה — "נפלו פניו"?

שרשים

קץ. צאן. פנה. מזבח. קנה. קנין. הוסף. הכעס.
 כעס. רעה. ראה. שעה. חרה. גזז. חלב. צמר.
 מנחה. בכור. נפל-פנים. שדה.

ב. העניש של קין

וה' אמר אל קין — איך הגבל אחיד?
 אמר קין — אינני יודע. האם אני השומר לאחי?

אָמַר אֱלֹהִים — מָה עָשִׂיתָ? הִנֵּה הַדָּם שָׁל
אָחִיךָ — עַל הָאָרֶץ.

וְקוֹל הַדָּם צוֹעֵק אֵלַי מִן הָאֲדָמָה.
וַעֲתָה — אָרוּר תְּהִיָּה, וּמְנַרֵשׁ תְּהִיָּה — מִן הָאֲדָמָה
אֲשֶׁר פָּצְתָהּ (פָּתְחָהּ) אֶת פִּיהָ לִקְחוֹת אֶת דַּם אָחִיךָ
מִיָּדְךָ.

שְׁתִּי קָלָלוֹת תִּתֵּן לָךְ הָאֲדָמָה.
(א) בְּאֲשֶׁר תַּעֲבֹד אוֹתָהּ — הִיא לֹא תִתֵּן לָךְ עוֹד
אֶת בְּרָחָהּ. לֹא תִתֵּן לָךְ פְּרִי.
(ב) אֵתָהּ לֹא תִמָּצֵא מְקוֹם עַל הָאֲדָמָה — לְשִׁבְתָּ
שָׁם. רַק נָע וְנָד תְּהִיָּה בָּאָרֶץ. הוֹלֵךְ מִמְּקוֹם לְמְקוֹם.

עֲנֵשׁ. פְּנִיָּם הֵלֶךְ הַחוּצָה, וְלֹא שָׂאֵל אֶת אָבִיו.
הָאֵב שָׁם עָלָיו עֲנֵשׁ — כִּי יֵשֶׁב כָּל הַיּוֹם בְּבֵית.
הָאֵב עֲנֵשׁ אֶת פְּנִיָּם.
דָּם. בְּאֲשֶׁר אִישׁ חוֹתֵף אֶת אָזְבֵּעוֹ בְּסַכִּין — דָּם נוֹזֵל. הַדָּם — אָדָם.
שׁוֹמֵר. הַכֶּלֶב שׁוֹמֵר אֶת הַבַּיִת מִן הַגָּנָבִים.
הָאֵם יִצְאָהּ מִן הַבַּיִת. הִיא אִמָּהּ לְשָׁלְמָה — כִּי יִשְׁמֹר
אֶת הַתֵּינוֹק.

צועק. שמעון חתך את אצבעו בספיני. דם נול.

שמעון צעק בקול — הוי, אצבעי!

מגדש. תילד גרש את החתול מן הבית — החתול מגדש.

נע. פונה הנדה והנדה. איננו נח.

כאשר רוח בחוץ — העצים נעים.

אבן — איננה יכלה לנוע.

כאשר איש מדבר — השפתיים נעות.

המינוק שוכב בערש. האם מניעה את הערש — הערש נע

נדה. נודד. הולך והולך.

נע ונדר. הולך תמיד. הולך ממקום למקום.

אי. איה.

פצתה. פתחה פה. תילד פצה את פיו — לבבר.

הצפור פוצה פה ומצפצפת.

דמי אחוה. הדמים של אחוה. הדם של אחוה.

תת. לתת. ליתן.

תן לי את ספרך. לא. אינני יכול לתת לך את ספרי —

אינני יכול לתת לך את ספרי.

לא תוסף תת. היא לא תוסיף לתת. לא תמן עוד.

שאלות

האם היזה החטא (המעשה הרע) של קין — החטא הראשון בעולם?

מה הייתה השאלה הראשונה — אשר שאל אֱלֹהִים אֶת האדם?

מה הייתה השאלה הראשונה — אשר שאל אֱלֹהִים אֶת קין?

האם הגיד האדם אֶת האמת — כִּי אָכַל מֵעֵץ הַדַּעַת?

מה אמר האדם?

האם הגיד קין אֶת האמת — כִּי הָרַג אֶת הָבֶל?

מה אמר קין?

האם אמר אֱלֹהִים לָאָדָם — אֲנִי יוֹדֵעַ — כִּי אָכַלְתָּ מֵעֵץ

הַדַּעַת?

איזה סימן אמר לו אֱלֹהִים — כִּי אָכַל מֵעֵץ הַדַּעַת?

איזה סימן אמר אֱלֹהִים לְקִין — כִּי הוּא הָרַג אֶת הָבֶל?

מה הייתה קללת אֱלֹהִים לָאָדָם?

מה הייתה קללת אֱלֹהִים לְקִין?

שְׂרָשִׁים

צעק. תת. שמר. פצה. נוע. דם. דמים. גרש.

אי. נוד. חטא. לא-תוסף. מצא. ענש. שבת.

כא. אֱלֹהִים מְרַחֵם עַל קִנּוֹן

וְקִנּוֹן אָמַר אֶל הָאֱלֹהִים—

גָּדוֹל הַחֲסָד שְׁלִי, וְהַעֲנֵשׂ אֲשֶׁר שָׁמַתָּ עָלַי—
כְּבֹד מְאֹד לָשֹׂאת (לְנִשָּׂא) אוֹתוֹ.

הִנֵּה גִבַּשְׁתָּ אוֹתִי בַיּוֹם הַזֶּה מֵעַל הָאֲדָמָה.

וְאֲנִי אֶהְיֶה נֶעַ וְנָד בְּאֶרֶץ.

וְאִתָּה לֹא תִשָּׂים אֶת פְּנִיךָ אֵלַי לִשְׁמֹר אוֹתִי.

אֲנִי אֶהְיֶה נִסְתָּר (נִחְבָּא) מֵעֵינֶיךָ.

וְעִתָּה—כָּל מִי אֲשֶׁר יִמָּצֵא אוֹתִי—יִהְרַג אוֹתִי.

אָמַר אֱלֹהִים—אֲנִי רוֹאֶה כִּי לְבָדָּךְ שָׁב אֵלַי.

לָכֵן—אֲנִי מְצַנֶּה—כִּי לֹא יִהְרַגוּ אוֹתְךָ הָאֲנָשִׁים
וְהַחַיּוֹת.

וְכָל מִי אֲשֶׁר יִהְרַג אוֹתְךָ—אֶעֱשֶׂה בוֹ נִקְמָה—

שְׂבָעָה פְּעָמִים כָּכָה.

וְאֱלֹהִים שָׁם סִמָּן לְקִנּוֹן—כִּי כָל הַמוֹצֵא אוֹתוֹ—

לֹא יִבֶּה אוֹתוֹ.

וְקִנּוֹן יָצָא מִלִּפְנֵי ה', וַיָּשָׁב בְּאֶרֶץ נֹד—מִמְקוֹם

לָנוּ עַדְּנוּ.

חַטָּא. מַעֲשֵׂה רָע. אִם אָדָם עוֹשֶׂה מַעֲשֵׂה רָע—הוא חוֹטֵא חַטָּא לֵאלֹהִים.

הָאָדָם חַטָּא—כִּי אָכַל מִעֵץ הַדַּעַת.

קִנְיָן חַטָּא חַטָּא גָדוֹל—כִּי הִרְגָה אֶת הָהֶבֶל.

לְשֹׂאתָ. לְנִשָּׂא. הֵילֵךְ הוֹלֵךְ לְבֵית הַסֵּפֶר—אֶת הַסְּפָרִים הוּא נוֹשֵׂא בְיָדוֹ.

הַשְּׁלָחַן הוּא מִשָּׂא פָּבֶד. הֵילֵךְ אֵינֶנּוּ יָכֹל לְשֹׂאת אוֹתוֹ.

הַשְּׁלָחַן הוּא פָּבֶד—מִנְשׂוּאָה.

מִן לִי אֶת סִפְרָךְ. אֵינֶנּוּ יָכֹל לָתֵת לָךְ אֶת סִפְרִי. כִּי אֲנִי קוֹרֵא בּוֹ.

הַסֵּפָרִים פָּבֶדִים. אֵינֶנּוּ יָכֹל לְשֹׂאת אוֹתָם.

נִסְתָּר. נִחְבָּא. הֵילָדִים שֶׁחֲקוּ בְּמַחְבֹּאִים. הֵלֵךְ דָּוִד וְנִסְתָּר (הִתְחַבֵּא).

דָּוִד הוּא נִסְתָּר מֵעֵינֵי הֵילָדִים. הֵילָדִים בִּקְשׁוּ אוֹתוֹ וְלֹא מָצְאוּ.

אָמַר שְׁמֵעוּנִי—דָּוִד, דָּוִד! צֵא אִתָּה מִן הַמַּחְבֹּא שְׁלָךְ. וְאֲנִי אֵלֶיךָ וְאֶסְתֵּר (וְמִן עֲתִיד).

נִקְמָה. לַעֲשׂוֹת לְאִישׁ רָעָה בְּעַד רָעָה.

אִישׁ כּוֹעֵם עַל חֲבֵרוֹ, וְעוֹשֶׂה לוֹ רָעָה—הוּא נֹקֵם נִקְמָה מִמֶּנּוּ.

קִין כָּעַם עַל הַקָּל וְנָקַם נִקְמָה מִמֶּנּוּ.

יָבָהּ. יִהְיֶה.

עֵוֹן. חַטָּא. עָנָשׁ.

גָּדוֹל עֲוֹנִי מִנְּשׂוֹא. הָעֵוֹן שְׁלִי גָדוֹל מִן הַמַּשָּׂא אֲשֶׁר אָנִי
יָכֹל לָשֵׂאת עָלַי.

שִׁבְעָתַיִם: שִׁבְעָה פְעָמִים כָּכָה.

יָקָם. יַעֲשֶׂה בּוֹ נִקְמָה.

אוֹת. סִמְנֹן. עַל צִוָּאר כָּלִבִּי יֵשׁ חוֹט אָדָם. וְהָ הוּא סִמְנֹן (אוֹת)
כִּי הוּא שְׁלִי. אֲנִי שִׁמְנִי בּוֹ אוֹת.

הָאָדָם יָדַע כִּי עִירָם הוּא — וְהָ הוּא אוֹת כִּי אָבֵל מַעַן
הִדְּעָתָה.

הָדָם אֲשֶׁר עַל הָאָדָמָה, הִיָּה אוֹת — כִּי קִין הִרְגָה אֶת הָקָל.

קַדְמָת. קֶדֶם. מִזְרָח.

וַיִּשֶׂם ה' ה' שֵׁם.

וַיֵּצֵא קִין. וְקִין יָצָא.

וַיָּשָׁב. וְחָוָה יָשָׁב.

וַהֲרִיתִי. וְאֲנִי אֶהְיֶה.

וַהֲרִיה. הוּא יִהְיֶה. הַדְּבָר יִהְיֶה.

וַהֲרִיה כָּל מוֹצְאֵי — הַהֲרִיגִי, וְכֹן יִהְיֶה הַדְּבָר. — כִּי כָל מוֹצְאֵי אוֹתִי —
יִהְרֹג אוֹתִי.

שְׁאֵלוֹת

מדוע פָּנָה אֱלֹהִים מִקֵּנוֹ?
 מָה אָמַר קֵנוֹ אֶל הָאֱלֹהִים?
 לָמָּה שָׁם אֱלֹהִים אוֹת לִקְנוֹ?
 מָה אָמַר אֱלֹהִים עַל כָּל מִי אֲשֶׁר יָבִיחַ אֶת קֵנוֹ?

שְׂרָשִׁים

אוֹת. עֵז. קִדְמָה. נִקְמָה. הֶקֶם. שְׁבַעֲתִים.
 סֹתֵר. הַסֹּתֵר. נִסְתָּר. נִשְׂא. שֹׂאת. מִשְׁאֵל.

כֹּא. תוֹלְדוֹת בְּנֵי הָאָדָם—מֵאָדָם עַד נֹחַ

זֶה הוּא סֵפֶר הַמִּשְׁפָּחוֹת שֶׁל בְּנֵי הָאָדָם, מִן
 הַיּוֹם אֲשֶׁר בָּרָא אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם—עַד נֹחַ. עֲשֵׂרָה
 דּוֹרוֹת.

אֱלֹהִים עָשָׂה אֶת הָאָדָם בְּדִמוּתוֹ;
 בָּרָא אוֹתָם שְׁנַיִם—זָכָר וּנְקֵבָה.
 וּבָיִים אֲשֶׁר נִבְרְאוּ—בְּכָד אוֹתָם, וְקָרָא אֶת
 שְׁמָם—אָדָם.

אדם חי מאה ושלשים שנה—אז הוליד בן—
בדמותו ובצלמו, וקרא את שמו—שת.

ואחרי אשר הוליד את שת, היו ימי אדם—
עוד שמונה מאות שנה, והוליד עוד בנים ובנות.

וכל ימי אדם אשר חי, היו—תשע מאות
ושלשים שנה, והוא מת.

ושנת הוליד את אנוש, ואנוש הוליד את קינן,
וקינן הוליד את מהללאל ומהללאל הוליד את ירד,
וירד הוליד את חנוך.

וחנוך הנה צדיק, הלך בדרך אשר צנה אלהים.
עשה מעשים טובים.

וחנוך הוליד את מתושלח.
וכל ימי חנוך היו—שלש מאות ושלשים וחמש
שנה, ואז לקח אותו אלהים מן הארץ.
ומתושלח הוליד את למך, ולמך הוליד בן,
וקרא את שמו נח.

כי אמר למך—באשר יגדל חבן הנה, הוא יתן
מנוחה לבני האדם מעבודת האדמה הקשה. הוא

יִמָּצֵא דָדִי. לְהַקֵּל אֶת עֲבוֹרַת הָאֲדָמָה. הוּא יִתֵּן
לָנוּ מְנוּחָה מִן הָעֲצָבוֹן שֶׁל יְהִינֵנו, מִן הָאֲדָמָה אֲשֶׁר
ה' אָרַר אוֹתָהּ.

וְלָכֵן קָרָא אֶת שְׁמוֹ נֹחַ.
וּכְאֲשֶׁר הָיָה נֹחַ בֶּן חָמֵשׁ אֲמָוֹת שָׁנָה, הוֹלִיד
שְׁלֹשָׁה בָּנִים אֶת שֵׁם, אֶת חָם, וְאֶת יָפֶת.

דוֹר. כָּל הָאֲנָשִׁים בְּעוֹלָם, הַתִּיִּים בְּזִמְנָן אֶחָד, הֵם — דוֹר אֶחָד.
הַבָּנִים הֵם דוֹר שְׁנִי. בְּגִירַת־בָּנִים — הֵם דוֹר שְׁלִישִׁי.

תּוֹלְדוֹת. הַסְּפֹר שֶׁל הַדּוֹרוֹת. זֶה הוֹלִיד אֶת זֶה, וְזֶה הוֹלִיד
אֶת זֶה.

תּוֹלְדוֹת אִישׁ אֶחָד — הַסְּפֹר עַל תְּנֵי אִישׁ. אִיפֹה נוֹלַד,
כַּמָּה חֵי, מָה הָיָה אִתּוֹ.

מִשְׁפָּחָה. אָב וְאִם וְהַבָּנִים — הֵם מִשְׁפָּחָה אֶחָת.
שָׁמְעוֹן וְשִׁלְמָה — אֲחִים. לְשָׁמְעוֹן יֵשׁ בֶּן, וְלְשִׁלְמָה יֵשׁ בֶּן.
הַבֶּן שֶׁל שָׁמְעוֹן וְהַבֶּן שֶׁל שִׁלְמָה — הֵם מִמִּשְׁפָּחָה אֶחָת.
וְזָכָר. אִישׁ.

נִקְרָה. אִשָּׁה.

נִבְרָאוּ. אֱלֹהִים בָּרָא אֶת הָאָדָם מֵעֶפֶר — הָאָדָם נִבְרָא מֵעֶפֶר.
אָדָם וְחוּה נִבְרָאוּ מֵאֵת אֱלֹהִים.

לְהַקְלֵל. לַעֲשׂוֹת קָל.
 וְאִינְנוּ, וְלֹא הָיָה עוֹד. הִלֵּךְ מִן הָאָרֶץ, וְאִישׁ לֹא יָדַע אִיפֹה הוּא.
 יִנָּחֵם, יִמָּן מְנוּחָה. יִקַּל אֶת הָעֶצְבֹּן.
 יִנָּחֲמֵנוּ, יִנָּחֵם אוֹתָנוּ.
 בְּיוֹם בָּרָא אֱלֹהִים, בְּיוֹם אֲשֶׁר בָּרָא אֱלֹהִים.
 בָּרָאֵם, בָּרָא אוֹתָם.
 בְּיוֹם הַבְּרָאָם, בְּיוֹם הַבְּרָא אוֹתָם, בְּיוֹם אֲשֶׁר הֵם נִבְרָאוּ.
 אַחֲרֵי הוֹלִידוֹ, אַחֲרֵי אֲשֶׁר הוֹלִיד.
 אֶבְרָהָהּ ה', ה' אָבִיר (אָבִיר) אוֹתָהּ.
 בֶּן חֲמֵשׁ מֵאוֹת שָׁנָה, אִישׁ שֶׁל חֲמֵשׁ מֵאוֹת שָׁנָה.
 נִיחֵי אָדָם, וְאָדָם חֵי.
 נִיחֵלֵד, וְהוּא הוֹלִיד.
 נִיחֵיו, וְהֵם חֵי.
 נִימָת, וְהוּא מֵת.
 נִיחֵלֵד, חֲנוּךְ, חֲנוּךְ הַתְּחִלָּה.

סֵפֶר הַדִּוְרוֹת

אָדָם, שֶׁת, אָנוּשׁ, קִינָן, מְהֻלָּלֵל, יָרֵד, חֲנוּךְ.
 מְתוֹשָׁלַח, לְמָדָה, נָח (*)

(*) מספרי השנים, אשר בפרק הזה בחומש, יכתוב המורה על חלוח בסימן מספר. התלמידים יתחנכו לתרגם את סימני המספר למלים.

שְׂרָשִׁים

משפחה. נחם. אָרֶר. בְּרֹא. הִבְרָא. נִבְרָא.
 הוֹלִיד. תּוֹלְדוֹת. בֵּן... שָׁנָה. דּוֹר. זָכָר. נִקְבָּה.
 אֶחָד־הוֹלִידוֹ. גָּדַל. קָל. לַהֲקֵל. סָדַר.

כֹּג. בָּקֵץ כָּל בָּשָׂר

בִּימֵי נֹחַ עָנְבוּ הָאֲנָשִׁים אֶת ה', וְהָיוּ רָעִים מְאֹד.
 הֵם נָזְלוּ וְהָ מְזָה. הִרְגוּ וְהָ אֶת וְהָ. לֹא יָדְעוּ אֶת
 ה' וְלֹא רָחֲמוּ עַל אֲנָשִׁים.

וְאֱלֹהִים רָאָה — כִּי רָבָה הָיָה הַרְעָה אֲשֶׁר הָאָדָם
 עוֹשֶׂה בָּאָרֶץ.

וְכָל הַמַּחֲשָׁבוֹת אֲשֶׁר בְּלִבּוֹ כָּל הַיּוֹם — הֵן בִּלְבָד
 לַעֲשׂוֹת רָע.

אִזְ הִתְעַצֵּב אֱלֹהִים — עַל אֲשֶׁר עָשָׂה אֶת הָאָדָם
 בָּאָרֶץ.

אֱלֹהִים נָחַם עַל הַדְּבָר אֲשֶׁר עָשָׂה.

ואלהים אמר — אני אֶמְחֶה אֶת הָאָדָם — מֵעַל
פְּנֵי הָאֲדָמָה, וְלֹא יִהְיֶה עוֹד אָדָם בָּאָרֶץ.
אֶמְחֶה אֶת הַכָּל. מֵאָדָם עַד בְּהֵמָה, עַד רֶמֶשׂ,
וְעַד עוֹף הַשָּׁמַיִם.

כִּי נָחָם אֲנִי אֲשֶׁר עָשִׂיתִי אוֹתָם.
וּבֶרֶק אִישׁ צִדִּיק אַחֵד הָיָה בְּכָל הַדּוֹר הַהוּא —
אֲשֶׁר הָיָה טוֹב בְּעֵינֵי ה' — וְהָ הָיָה נָח.
אֱלֹהִים אָהַב אוֹתוֹ.

עֹשֶׁב. הֵלֶךְ מִן... שְׁלֹמֹה עֹשֶׂב אֶת הָעֵיר, וְהוּא נָע וְנָד מֵעִיר
לְעִיר.

אֲנִי עֹשֶׂבְתִּי אֶת נִתָּן. אֵינֶנִּי מִתְהַלֵּךְ אִתּוֹ, כִּי הוּא יֵלֵךְ רָע.
גִּזְלָן. לָקַח מֵאִישׁ דָּבָר בְּכַח.

גִּזְלָן בָּא אֶל בֵּית דָּוִד, הִכָּה אֶת כָּל אַנְשֵׁי הַבַּיִת, וְלָקַח
מֵהֶם אֶת כָּל הַכֶּסֶף.

הַגִּזְלָן עוֹשֶׂה גִזְלָה. הַגִּזְלָן גִּזְלָן.

רָבָה. גְּדוּלָה. הִרְבָּה.

חָשַׁב. אָמַר בְּלִבּוֹ. אִישׁ חָכָם חוֹשֵׁב בְּלִבּוֹ מַה לַּעֲשׂוֹת.
וְאַחֲרֵיכֵן הוּא עוֹשֶׂה.

כַּאֲשֶׁר שׁוֹאֲלִים דָּבָר מִיֵּלֶד חָכָם — הוּא חוֹשֵׁב, וְאַחֲרֵי כֵן
 הוּא עוֹנֶה. יֵלֶד לֹא-חָכָם — עוֹנֶה מֵהַר, וְאֵינָנו חוֹשֵׁב.
 אֱלֹהִים הוּא יוֹדֵעַ מַחְשָׁבוֹת — מֶה שְׂאִישׁ חוֹשֵׁב.
 נַחֲם. הִתְעַצֵּב עַל הַדָּבָר אֲשֶׁר עָשָׂה.
 לִנְי הֵלֶף אֶל בֵּית-תַּמּוּנוֹת. הַתַּמּוּנוֹת לֹא הָיוּ יָפוֹת. לִנְי
 נָחַם עַל אֲשֶׁר הֵלֶף. הוּא אָמַר — אֲנִי נִחַמְתִּי כִּי הִלַּכְתִּי.
 מִחֶרֶה. מָחַק אֶת הַכְּתָב מִן הַלּוּחַ. רָחַל כְּתָבָה בְּגִיר עַל הַלּוּחַ.
 בָּא הַלֵּל וְחָפֵץ לְמַחֹת אֶת הַכְּתָב שֶׁל רָחֵל. אָמְרָה
 רָחֵל — אַל תִּמְחָה! יוֹסֵף לֹא מָחָה.
 חֵן. הַבְּגָד אֵינָנו יָפֶה. אֵינָנו מוֹצֵא חֵן בְּעֵינֵי.
 רָעַת הָאָדָם. הִרְעָה שֶׁל הָאָדָם.
 עֲשִׂיתִים. עֲשִׂיתִי אוֹתָם.

וַיִּנָּחֵם ה'. וְה' נָחַם.

וַיִּתְעַצֵּב. הוּא הִתְעַצֵּב.

שְׁאֵלוֹת

כַּמָּה דוּרוֹת הָיוּ מֵאָדָם — עַד נֹחַ?
 כַּמָּה בָּנִים נוֹלְדוּ לְאָדָם?
 מֶה שֵׁם הַבֶּן הָרִאשׁוֹן?

השני?

השלישי?

מי הנה הדור העשירי לאדם?

במה נבדל נח מכל אנשי דורו?

מה שם האיש הצדיק אשר חי לפני נח?

מדוע קרא למך את שם בנו נח?

מתי אכר ה' את האדמה?

מדוע נחם ה' כי עשה את האדם?

מה היו מחשבות האדם אשר חשב כל היום?

מה אמר ה' לעשות?

שְׁרָשִׁים

מחה. רבה. עוב. חן. חשב. מחשבה. נחם.

גול. גולה.

ח מ ש

א.

- א בְּרֵאשִׁית בָּרָא אֱלֹהִים אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ.
- ב וְהָאָרֶץ הָיְתָה תָהוּ וָבִהוּ, וְחָשֶׁךְ עַל־פְּנֵי תְהוֹם וָרוּם.
אֱלֹהִים מְרַחֵף עַל־פְּנֵי הַמָּיִם.
- ג וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים—יְהִי אֹר. וַיְהִי אֹר.
- ד וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶת הָאֹר כִּי טוֹב. וַיַּבְדֵּל אֱלֹהִים בֵּין
הָאֹר וּבֵין הַחָשֶׁךְ.
- ה וַיִּקְרָא אֱלֹהִים לָאֹר—יוֹם, וְלַחָשֶׁךְ קָרָא—לַיְלָה.
וַיְהִי עֶרֶב, וַיְהִי בֹקֶר—יוֹם אֶחָד.
- ו וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים—יְהִי רִקְיעַ בְּתוֹךְ הַמָּיִם, וַיְהִי מִבְדִּיל
בֵּין מַיִם לַמָּיִם.
- ז וַיַּעַשׂ אֱלֹהִים אֶת הַרְקִיעַ, וַיַּבְדֵּל בֵּין הַמָּיִם אֲשֶׁר
מִתַּחַת לַרְקִיעַ, וּבֵין הַמָּיִם—אֲשֶׁר מֵעַל לַרְקִיעַ.
וַיְהִי כֵן.
- ח וַיִּקְרָא אֱלֹהִים לַרְקִיעַ—שָׁמַיִם. וַיְהִי עֶרֶב, וַיְהִי
בֹקֶר—יוֹם שֵׁנִי.

ט וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים—יִקְווּ הַפִּימִים אֶל מָקוֹם אֶחָד, וְתִרְאֶה
הַיִּבְשָׁה. וַיְהִי כֵן.

י וַיִּקְרָא אֱלֹהִים לַיִּבְשָׁה—אֶרֶץ. וּלְמִקְוֵה הַמַּיִם
קָרָא—יַמִּים. וַיִּרְא אֱלֹהִים כִּי טוֹב.

יא וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים—תִּדְשֵׁא הָאֶרֶץ דָּשָׂא—עֵשֶׂב
מִזֵּרִיעַ זָרַע. וְעֵץ פֶּרִי—עוֹשֶׂה פֶּרִי לְמִינוֹ, אֲשֶׁר
זָרְעוּ בּוֹ. וַיְהִי כֵן.

יב וַתּוֹצֵא הָאֶרֶץ דָּשָׂא—עֵשֶׂב מִזֵּרִיעַ זָרַע לְמִינוֹ, וְעֵץ
עוֹשֶׂה פֶּרִי—אֲשֶׁר זָרְעוּ בּוֹ—לְמִינוֹ. וַיִּרְא אֱלֹהִים
כִּי טוֹב.

יג וַיְהִי עֶרֶב, וַיְהִי בֹקֶר—יוֹם שְׁלִישִׁי.

יד וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים—יְהִי מְאֹרֶת בִּרְקִיעַ הַשָּׁמַיִם—
לְהַבְדִּיל בֵּין הַיּוֹם וּבֵין הַלַּיְלָה.

טו וַהֲיוּ לְמְאֹרֶת בִּרְקִיעַ הַשָּׁמַיִם—לְהַאִיר עַל הָאֶרֶץ.
וַיְהִי כֵן.

טז וַיַּעַשׂ אֱלֹהִים אֶת שְׁנֵי הַמְּאֹרֶת הַגְּדוֹלִים. אֶת
הַמְּאֹר הַגְּדוֹל—לְמַמְשֶׁלֶת הַיּוֹם, וְאֶת הַמְּאֹר
הַקָּטָן—לְמַמְשֶׁלֶת הַלַּיְלָה, וְאֶת הַכּוֹכָבִים.

יו ויתן אותם אֱלֹהִים בְּרִקְיעַ הַשָּׁמַיִם — לְהָאִיר עַל
הָאָרֶץ.

יח וְלַמָּשָׁל בַּיּוֹם וּבַלַּיְלָה, וּלְהַבְדִּיל בֵּין הָאוֹר וּבֵין
הַחֹשֶׁךְ. וַיֵּרָא אֱלֹהִים כִּי טוֹב.

יט וַיְהִי עֶרֶב, וַיְהִי בֹקֶר — יוֹם רִבְעִי.

כ וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים — יִשְׂרְצוּ הַמַּיִם שָׂרָץ נֶפֶשׁ חַיָּה וְעוֹף
יְעוֹפֵף — עַל הָאָרֶץ, עַל פְּנֵי רִקְיעַ הַשָּׁמַיִם.

כא וַיִּבְרָא אֱלֹהִים אֶת הַתַּנִּינִים הַגְּדוֹלִים, וְאֶת כָּל
נֶפֶשׁ הַחַיָּה הָרוֹמֶשֶׁת אֲשֶׁר שָׂרְצוּ הַמַּיִם — לְמִינֵיהֶם,
וְאֶת כָּל עוֹף כָּנָף — לְמִינוֹ. וַיֵּרָא אֱלֹהִים כִּי טוֹב.

כב וַיִּבְרָךְ אוֹתָם אֱלֹהִים לֵאמֹר — פְּרוּ, וּרְבוּ, וּמִלְאוּ
אֶת הַמַּיִם בַּיָּמִים, וְהָעוֹף יִרָב בָּאָרֶץ.

כג וַיְהִי עֶרֶב, וַיְהִי בֹקֶר — יוֹם חֲמִישִׁי.

כד וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים — תּוֹצֵא הָאָרֶץ נֶפֶשׁ חַיָּה לְמִינָהּ —
בְּהֵמָה וְרֶמֶשׂ וְחַיַּת-אָרֶץ לְמִינָהּ. וַיְהִי כֵן.

כה וַיַּעַשׂ אֱלֹהִים אֶת חַיַּת הָאָרֶץ לְמִינָהּ, וְאֶת הַבְּהֵמָה
לְמִינָהּ, וְאֶת כָּל הָרֶמֶשׂ הָאֲדָמָה לְמִינוֹ. וַיֵּרָא
אֱלֹהִים כִּי טוֹב.

ב וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים – נַעֲשֶׂה אָדָם בְּצַלְמֵנוּ, כְּדְמוּתֵנוּ,
וַיֵּרְדּוּ בְּדֶגֶת הַיָּם וּבְעוֹף הַשָּׁמַיִם, וּבְבֶהֱמָה, וּבְכָל
הָאָרֶץ, וּבְכָל הַרֶמֶשׂ הָרוֹמֵשׁ עַל הָאָרֶץ.
גז וַיִּבְרָא אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם בְּצַלְמוֹ, בְּצֶלֶם אֱלֹהִים
בָּרָא אוֹתוֹ. זָכָר וּנְקֵבָה בָּרָא אוֹתָם.

כח וַיִּבְרָךְ אוֹתָם אֱלֹהִים וַיֹּאמֶר לָהֶם אֱלֹהִים – פְּרוּ
וּרְבוּ, וּמִלְאוּ אֶת הָאָרֶץ, וּבְשִׁינָהּ. וַרְדּוּ בְּדֶגֶת
הַיָּם, וּבְעוֹף הַשָּׁמַיִם, וּבְכָל חַיַּה הָרוֹמֶשֶׁת עַל
הָאָרֶץ.

כט וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים – הִנֵּה נֹתְתִי לָכֶם אֶת כָּל עֵשֶׂב
זֹרֵעַ וָרֹעַ – אֲשֶׁר עַל פְּנֵי כָל הָאָרֶץ, וְאֶת כָּל
הָעֵץ – אֲשֶׁר בּוֹ פְּרִי עֵץ זֹרֵעַ וָרֹעַ – לָכֶם יִהְיֶה
לְאֹכְלָהּ.

ל וּלְכָל חַיַּת הָאָרֶץ, וּלְכָל עוֹף הַשָּׁמַיִם, וּלְכָל רוֹמֵשׁ
עַל הָאָרֶץ אֲשֶׁר בּוֹ נֶפֶשׁ חַיָּה – אֶת כָּל יֶרֶק עֵשֶׂב
לְאֹכְלָהּ. וַיְהִי כֵן.

לא וַיִּרְא אֱלֹהִים אֶת כָּל אֲשֶׁר עָשָׂה – וַהֲנִיחָ טוֹב
מְאֹד. וַיְהִי עֶרֶב וַיְהִי בֹקֶר – יוֹם הַשְּׁשִׁי.

ב.

- א וַיָּכֹלוּ הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ וְכָל צָבָאָם.
- ב וַיָּכֹל אֱלֹהִים בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מְלֹאכְתּוֹ אֲשֶׁר עָשָׂה.
- וַיִּשְׁבֹּת בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מִכָּל מְלֹאכְתּוֹ אֲשֶׁר עָשָׂה.
- ג וַיְבָרֶךְ אֱלֹהִים אֶת יוֹם הַשְּׁבִיעִי וַיְקַדֵּשׁ אֹתוֹ. כִּי
- כּו שָׁבַת מִכָּל מְלֹאכְתּוֹ אֲשֶׁר בָּרָא.
- ד וַיֵּשֶׁע ה' אֱלֹהִים נֹן בְּעֶרְן מְקוֹדֶם, וַיֵּשֶׁם שֵׁם אֶת
- הָאָדָם אֲשֶׁר יָצָר.
- ה וַיִּצְמַח ה' אֱלֹהִים מִן הָאֲדָמָה כָּל עֵץ נִחְמָד
- לְמִרְאָה, וטוֹב לְמֵאֵכֶל. וַעַץ הַחַיִּים — בְּתוֹךְ הַגֵּן,
- וַעַץ הַדַּעַת טוֹב ורָע.
- ו וַיְהִי וַיֵּצֵא מֵעֵדֶן — לְהַשְׁקוֹת אֶת הַגֵּן.
- ז וַיִּנְהָג ה' אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם, וַיְנַיִחֻהוּ בִּגְנוֹ עֵדֶן —
- לְעִבְדָּהּ וּלְשִׁמְרָהּ.
- ח וַיֹּצֵא ה' אֱלֹהִים עַל הָאָדָם לֵאמֹר — מִכָּל עֵץ הַגֵּן
- אָכַל תֹּאכֹל.
- ט וּמֵעֵץ הַדַּעַת טוֹב ורָע — לֹא תֹאכַל מִמֶּנּוּ. כִּי בַּיּוֹם
- אֲכָלְךָ מִמֶּנּוּ — מוֹת תָּמוּת.

י וַיֹּאמֶר ה' אֱלֹהִים — לֹא טוֹב הָיְיֹת הָאָדָם לְבַדּוֹ.
אֲעֲשֶׂה לוֹ עֹזֶר כְּנֶגְדּוֹ.

יא וַיָּבֵא אֱלֹהִים אֶל הָאָדָם אֶת כָּל חַיַּת הַשָּׂדֶה וְאֶת
כָּל עוֹף הַשָּׁמַיִם — לִרְאוֹת מֶה יִקְרָא לוֹ.
יב וַיִּקְרָא הָאָדָם שֵׁמוֹת לְכָל הַבְּהֵמָה, וְלַעוֹף הַשָּׁמַיִם,
וּלְכָל חַיַּת הַשָּׂדֶה.

יג וַיִּפֹּל ה' אֱלֹהִים תְּרִדָּמָה עַל הָאָדָם — וַיִּישָׁן. וַיִּקַּח
אֶחָת מֵעֲלֵעֲתָיו, וַיִּסְגֹּר בָּשָׂר תַּחֲתָנָה.

יד וַיִּבֶן ה' אֱלֹהִים אֶת הָעֵלֶע אֲשֶׁר לָקַח מִן הָאָדָם —
לְאִשָּׁה. וַיְבִיֶאֱהָ אֶל הָאָדָם.

טו וַיֹּאמֶר הָאָדָם — זֹאת הַפֶּעַם — עָצַם מַעֲצָמִי וּבָשָׂר
מִבָּשָׂרִי. לָזֹאת — יִקְרָא אִשָּׁה. כִּי מֵאִישׁ לִקְחָהּ
זֹאת.

טז וַיְהִי שְׁגִייתָם עָרוּמִים — הָאָדָם וְאִשְׁתּוֹ. וְלֹא
יָתְבוּשָׁשׁוּ.

ג.

א וְהַנֶּחֱשׁ הָיָה עָרוֹם מִכָּל חַיַּת הַשָּׂדֶה אֲשֶׁר עָשָׂה ה'.

אֱלֹהִים. וַיֹּאמֶר אֵל הָאִשָּׁה — אַף כִּי אָמַר אֱלֹהִים —
לֹא תֹאכְלוּ מִכָּל עֵץ הָגֶן?

ב וַתֹּאמֶר הָאִשָּׁה אֵל הַנָּחֶשׁ — מִפְּרִי עֵץ הָגֶן
נֹאכָל.

ג וּמִפְּרִי הָעֵץ אֲשֶׁר בְּתוֹךְ הָגֶן — אָמַר אֱלֹהִים — לֹא
תֹאכְלוּ מִמֶּנּוּ, וְלֹא תִגְעוּ בוֹ, פֶּן תָּמוּתוּן.

ד וַיֹּאמֶר הַנָּחֶשׁ אֵל הָאִשָּׁה — לֹא מוֹת תָּמוּתוּן.

ה כִּי יֵדַע אֱלֹהִים כִּי בְיוֹם אֲכָלְכֶם מִמֶּנּוּ — וְהִיִּיתֶם
כְּאֱלֹהִים, יִדְעִי טוֹב וָרָע.

ו וַתֵּרָא הָאִשָּׁה כִּי טוֹב הָעֵץ לְמֹאכָל, וְנִחְמָד הוּא
לְהִשְׁכִּיל — וַתִּקַּח מִפְּרִיו וַתֹּאכַל. וַתֵּתֶן גַּם לְאִישָׁהּ
עִמָּה — וַיֹּאכַל.

ז וַתִּפְקַחְנָה עֵינֵי שְׁנֵיהֶם, וַיֵּדְעוּ כִּי עֲרֻמִּים הֵם.
וַיִּתְּפְרוּ עֲלֵהּ תְּאֵנָה וַיַּעֲשׂוּ לָהֶם חִגְרוֹת.

ח וַיִּשְׁמְעוּ אֶת קוֹל ה' אֱלֹהִים מִתְהַלֵּךְ בְּגֶן. וַיִּתְּחִבּוּ
הָאָדָם וְאִשְׁתּוֹ מִפְּנֵי ה' אֱלֹהִים בְּתוֹךְ עֵץ הָגֶן.
ט וַיִּקְרָא ה' אֱלֹהִים אֶל הָאָדָם וַיֹּאמֶר לוֹ — אַיֶּכָּה?

י וַיֹּאמֶר אֶת קוֹלְךָ שָׁמַעְתִּי בָנִן—וַאֲיֵרָא, כִּי עִירָם
אֲנִכִּי, וְאַחֲבֵא.

יא וַיֹּאמֶר—מִי הַיֵּיד לְךָ כִּי עִירָם אֲתָה? הַמֶּן הָעֵץ
אֲשֶׁר צִוִּיתִיךָ לִבְלֹתִי אֲכַל-מִמֶּנּוּ—אֲכַלְתָּ?
יב וַיֹּאמֶר הָאָדָם—הָאִשָּׁה אֲשֶׁר נָתַתָּ עִמָּדִי, הִיא
נָתְנָה לִי מִן הָעֵץ—וְאָכַל.

יג וַיֹּאמֶר ה' אֱלֹהִים לָאִשָּׁה—מַה זֹּאת עָשִׂיתָ?
וַתֹּאמֶר הָאִשָּׁה—הַנָּחֵשׁ הִשְׁיֵאֲנִי—וְאָכַל.

יד וַיֹּאמֶר ה' אֱלֹהִים אֶל הַנָּחֵשׁ—כִּי עָשִׂיתָ זֹאת, אֲרֹר
אֲתָה מִכָּל הַבְּהֵמָה וּמִכָּל חַיַּת הַשָּׂדֶה. עַל נִחְנָךְ
תֵּלֵךְ, וְעָפָר תֹּאכַל כָּל יְמֵי חַיֶּיךָ.

טו וַאֲיִכָּה אָשִׁית בֵּינְךָ וּבֵין הָאִשָּׁה, וּבֵין זְרַעְךָ וּבֵין
זְרַעֲהָ, הוּא יִשׁוּפָךָ רֹאשׁ, וְאַתָּה תִּשׁוּפֶנּוּ עֲקָבָי.

טז אֵל הָאִשָּׁה אָמַר—הֲרָבָה אֲרָבָה עֲצָבוֹנְךָ בְּעֶצֶב
תֵּלְדִי בָנִים.

יז וּלְאָדָם אָמַר—כִּי שָׁמַעְתָּ לְקוֹל אִשְׁתְּךָ, וַתֹּאכַל
מִן הָעֵץ אֲשֶׁר צִוִּיתִיךָ לֵאמֹר—לֹא תֹאכַל מִמֶּנּוּ—

אָרֻרָה הָאָדָמָה בַּעֲבוּרָהּ. בַּעֲצָבוֹן תֹּאכְלֶנָּה כָּל יְמֵי חַיֶּיהָ.

יח וְקוֹץ וְדִרְדִּיר תַּצְמִיחַ לָהּ.

יט בְּזַעַת אֶפְיָהּ תֹּאכַל לֶחֶם — עַד שׁוֹבֵד אֶל הָאָדָמָה כִּי מִמֶּנָּה לְקַחְתָּ. כִּי עֹפֵר אֶתָּה, וְאֵל עֹפֵר תִּשׁוּב. כ וַיִּקְרָא הָאָדָם שֵׁם אִשְׁתּוֹ חַוָּה. כִּי הִיא הָיְתָה אִם כָּל חַי.

כא וַיַּעַשׂ ה' אֱלֹהִים לָאָדָם וּלְאִשְׁתּוֹ כְּתִנּוֹת עוֹר — וַיִּלְבִּישֵׁם.

כב וַיֹּאמֶר ה' אֱלֹהִים — הֵן הָאָדָם יוֹדֵעַ טוֹב וָרָע, — וְעַתָּה פֶּן יִשְׁלַח יָדוֹ, וְלָקַח גַּם מִעֵץ הַחַיִּים, וְאָכַל — וַחַי לְעוֹלָם.

כג וַיִּשְׁלַחְהוּ ה' אֱלֹהִים מִן עֵדֶן — לַעֲבֹד אֶת הָאָדָמָה אֲשֶׁר לָקַח מִשָּׁם.

כד וַיִּנְהַשׂ אֶת הָאָדָם. וַיִּשְׁכֹּן מִקֶּדֶם לְגֶן עֵדֶן אֶת הַכְּרוֹבִים וְאֶת לֶהט הַחֶרֶב הַמַּתְהַפֶּכֶת — לְשֹׁמֵר אֶת דֶּרֶךְ עֵץ הַחַיִּים.

ה.

א ותלך חנה בן ותקרא את שמו בן ותאמר —
קניתי איש את ה'.

ב ותוסף ללדת את אחיו — את הבן. ויהי הבן —
רעה צאן. ובן הנה — עבד אדמה.

ג ויהי מקץ ימים — ויבא בן מפרי האדמה מנחה לה'.
ד והבן הביא גם הוא — מבכרות צאנו, ומחלביהן.
וישע ה' אל הבן ואל מנחתו.

ה ואל בן ואל מנחתו לא שעוה. ויחר לבן מאד,
ויפלדו פניו.

ו ויהי בהיותם בשדה, ויגם בן אל הבן אחיו —
ויהרגו.

ז ויאמר ה' אל בן — אי הבן אחיך? ויאמר — לא
ידעתי. השמר אחי אנכי?

ח ויאמר — מה עשית? קול דמי אחיך צעקים אלי
מן האדמה.

ט ועתה — ארור אתה — מן האדמה, אשר פצתה את
פיך לקחת את דמי אחיך מידיך.

י כִּי תַעֲבֹד אֶת הָאֱדָמָה—לֹא תוֹסֵף תֵּת כֹּחָהּ לָךְ.
נָע וְנָד תִּהְיֶה בָאָרֶץ.

יא וַיֹּאמֶר קִיץ אֵל ה'—גָּדוֹל עֲוֹנִי מִנְּשׂוֹא.
יב הֵן גִּבְשֶׁת אוֹתִי הַיּוֹם מֵעַל פְּנֵי הָאֱדָמָה, וּמִפְּנִי
אֶסְתֵּר. וְהָיִיתִי נָע וְנָד בָּאָרֶץ. —וְהָיָה כָּל מוֹצְאִי
—יִהְיֶנִּי.

יג וַיֹּאמֶר לוֹ ה'—לָכֵן—כָּל הוֹרֵג קִיץ—שִׁבְעָתַיִם
יָדָם. וַיֵּשֶׁם ה' לְקִיץ אוֹת—לְבַלְתִּי הַכּוֹת אוֹתוֹ כָּל
מוֹצְאוֹ.

יד וַיֵּצֵא קִיץ מִלִּפְנֵי ה' וַיֵּשֶׁב בָּאָרֶץ נֹד—קִדְמַת עַרְוָה.

ה.

א זֶה סֵפֶר תּוֹלְדוֹת אָדָם, בְּיוֹם בְּרֹא אֱלֹהִים אָדָם.
בְּדַמּוֹת אֱלֹהִים עָשָׂה אוֹתוֹ.

ב זָכָר וּנְקֵבָה בָּרָאם, וַיִּבְרָךְ אוֹתָם, וַיִּקְרָא אֶת שְׁמֵם
אָדָם—בְּיוֹם הַבְּרָאָם.

ג וַיְהִי אָדָם שְׁלֹשִׁים וּמֵאָת שָׁנָה, וַיּוֹלֵד בְּדַמּוֹתוֹ,
בְּצִלְמוֹ, וַיִּקְרָא אֶת שְׁמוֹ שֵׁת.

ד ויהיו ימי אדם אחרי הולידו את שת—שמונה מאות שנה. ויולד בנים ובנות.

ה ויהיו כל ימי אדם אשר חי—תשע מאות שנה ושלושים שנה, וימת.

ו ויהי שת חמש שנים ומאת שנה, ויולד את אנוש.

ז ויהי שת אחרי הולידו את אנוש שבע שנים ושמונה מאות שנה, ויולד בנים ובנות.

ח ויהיו כל ימי שת—שנים עשרה שנה ותשע מאות שנה, וימת.

ט ויהי אנוש תשעים שנה, ויולד את קינן.

י ויהי אנוש אחרי הולידו את קינן—חמש עשרה שנה ושמונה מאות שנה, ויולד בנים ובנות.

יא ויהיו כל ימי אנוש—חמש שנים ותשע מאות שנה, וימת.

יב ויהי קינן שבעים שנה, ויולד את מהללאל.

יג ויהי קינן אחרי הולידו את מהללאל—ארבעים שנה ושמונה מאות שנה, ויולד בנים ובנות.

יז וַיְהִי כָּל יְמֵי בְּנֵי־נֹחַ – עָשָׂר שָׁנִים וּתְשַׁע מֵאוֹת שָׁנָה.
וַיָּמָת.

יח וַיְחִי מִהֶלְלָאֵל חָמֵשׁ שָׁנִים וְשָׁשִׁים שָׁנָה, וַיּוֹלֶד
אֶת יֶרֶד.

יט וַיְחִי מִהֶלְלָאֵל אַחֲרֵי הוֹלִידוֹ אֶת יֶרֶד שְׁלֹשִׁים
שָׁנָה, וּשְׁמֹנֶה מֵאוֹת שָׁנָה, וַיּוֹלֶד בָּנִים וּבָנוֹת.

יז וַיְהִי כָּל יְמֵי מִהֶלְלָאֵל חָמֵשׁ וְתֵשְׁעִים שָׁנָה וּשְׁמֹנֶה
מֵאוֹת שָׁנָה, וַיָּמָת.

יח וַיְחִי יֶרֶד שְׁתַּיִם וְשָׁשִׁים שָׁנָה וּמֵאֹת שָׁנָה, וַיּוֹלֶד
אֶת חֲנוּךְ.

יט וַיְחִי יֶרֶד אַחֲרֵי הוֹלִידוֹ אֶת חֲנוּךְ שְׁמֹנֶה מֵאוֹת
שָׁנָה, וַיּוֹלֶד בָּנִים וּבָנוֹת.

כ וַיְהִי כָּל יְמֵי יֶרֶד שְׁתַּיִם וְשָׁשִׁים שָׁנָה וּתְשַׁע מֵאוֹת
שָׁנָה, וַיָּמָת.

כא וַיְחִי חֲנוּךְ חָמֵשׁ וְשָׁשִׁים שָׁנָה, וַיּוֹלֶד אֶת
מֶתוֹשֶׁלַח.

כב וַיִּתְּהֵלֶךְ חֲנוּךְ אֶת הָאֱלֹהִים אַחֲרֵי הוֹלִידוֹ, אֶת
מֶתוֹשֶׁלַח שְׁלֹשׁ מֵאוֹת שָׁנָה, וַיּוֹלֶד בָּנִים וּבָנוֹת.

כג. ויהי כל ימי חנוך חמש וששים שנה ושלוש מאות שנה.

כד. ויתקלך חנוך את האלהים ואיננו. כי לקח אותו אלהים.

כה. ויחי מתושלח שבע ושמונים שנה ומאת שנה ויולד את למך.

כו. ויחי מתושלח אחרי הולידו את למך שתים ושמונים שנה ושבע מאות שנה ויולד בנים ובנות.

כז. ויהי כל ימי מתושלח תשע וששים שנה ותשע מאות שנה וימת.

כח. ויחי למך שתים ושמונים שנה ומאת שנה ויולד בן.

כט. ויקרא את שמו נח. לאמר—נח. ונחמנו מפעשנו ומעצבון ימינו—מן האדמה אשר אררה ה'.

ל. ויחי למך אחרי הולידו את נח חמש ותשעים שנה וחמש מאות שנה ויולד בנים ובנות.

לא. ויהי כל ימי למך שבע ושבעים שנה ושבע מאות שנה וימת.

לב וַיְהִי נָח בֶּן חָמֶשׁ מֵאוֹת שָׁנָה, וַיּוֹלֶד נָח אֶת אֶת־שֵׁם,
אֶת חָם וְאֶת יָפֶת.

א וַיֵּרָא ה' בִּי רְבֵּה רָעַת הָאָדָם בָּאָרֶץ, וְכָל מַחֲשָׁבוֹת
לִבּוֹ רַק רָע כָּל הַיּוֹם.

ב וַיִּנָּחֶם ה' בִּי עֲשֹׂה אֶת הָאָדָם בָּאָרֶץ. וַיִּתְּעַצֵּב אֵל
לִבּוֹ.

ג וַיֹּאמֶר ה' — אֲמַחֶה אֶת הָאָדָם אֲשֶׁר בָּרָאתִי — מֵעַד
פָּגִי הָאֲדָמָה, — מֵאָדָם עַד בְּהֵמָה, עַד רֶמֶשׂ, וְעַד
עוֹף הַשָּׁמַיִם. כִּי נַחֲמָתִי בִּי עֲשִׂיתִים.
ד וְנָח מָצָא חֵן בְּעֵינֵי ה'.

לוחות הפעלים

דוגמת נטיה בעבר ובעתיד*

אני כתבתי	אני אכתוב
אנחנו כתבנו	אנחנו נכתוב
אתה כתבת	אתה תכתוב
אתם כתבתם	אתם תכתבו
את כתבת	את תכתבי
אתן כתבתן	אתן תכתבנה
הוא כתב	הוא יכתוב
הם כתבו	הם יכתבו
היא כתבה	היא תכתוב
הן כתבו	הן תכתבנה

(*) טוב ללמד לתלמידים (לשעורים, ואפילו במשך שבועות אחדים) את דוגמת הנטיה הזאת. וגם אחר כך יחזרו עליה מזמן לזמן. הלמוד יהיה בשלשה אופנים: א) עבר לבד ועתיד לבד, כמו: אני כתבתי, אנחנו כתבנו, אתה כתבת, וכו', ואחר כך: אני אכתוב, אנחנו נכתוב, וכו'. ב) עבר ועמו העתיד: אני כתבתי, אני אכתוב, וכו'. ג) תמונות בודדות שלא כסדרן. המורה מעיר את התלמידים על אותם היסודות של הנטיה (והם הרוב) הלוקחים משמות הגוף, כמו: חירק וי' של "כתבתי" — מן "אני"; א' של "אכתוב" — מן "אני"; וגם יעיר על הדמיון בנשיות מגוף אחד: כתב, כתבה, כתבו, גוף שלישי, שבכל נשמעות רק אותיות השורש; התי' הנוספת בכל הגופים השניים גם בעבר וגם בעתיד, וכן: יכתוב, יכתבו.

שנון דוגמה זו על בוריה תהיה למשען להם בהשתמשם בלוחות הנשיות הבאים כאן, ביחוד—לוח ב'. בלוחות אלו באות מכל שורש רק אותן התמונות שהורגלו התלמידים בשמושם בפנים הספר. המורה יוכל להוסיף לפעמים איוז תמונה כפי הצורך, אבל אין לתת לתלמידים נשית שרשים על הסדר לפי דוגמה זו. כי למוד נשיות בלי שמוש הנהו רק איבוד זמן ועצמה.

א. הפעלים

הנמצאים בספר זה מסודרים לתמונותיהם

להטות את השרשים על פי הדגמאות בראש כל תמונה*

א.	לבנות	ידע	הרג	עשה
פָּעַל	קנה	לְשֵׁאת*)	אכל	אָנִי
לְמַשַּׁל	שתה	לָתַת	לקח	אַתָּה
שָׁמַר	מחה	לִישֵׁן	נִנְעַמְתִּי	הוּא
לָמַד	רעה	לָקוּם	שָׁמַע	הֵיחָה
לָבַשׁ	היה	שׁוּב	יָדַע	חֻזַּמְתִּי
כָּתַב	עשה	מוֹת	שָׁמַתִּי	שָׁמַר
שָׁאֵל	לָקְרָא	לָנוּחַ	נָתַתִּי	דָּקַדַּק
לְצַמֵּחַ	ברא	נוֹעַ	נִבְלַתִּי	חָרַשׁ
זָרַע	לְנַשׂוֹא	לְאֹמַר	מִצָּאתִי	חָשַׁב
נָמַע	(לְשֵׁאת)	אָנִי	יָצָא	נֹזַל
לְחַרֵּשׁ	מִנְשׂוֹא	עָבַר	בָּרָא	נָקַם
עָבַד	לְלַבֵּת	יִשְׁבְּתִי	יִרְאֵתִי	גִּזַּל
הָרַג	יָשַׁב	עֹזֵב	קָנִיתִי	כָּתַב
לְאָכַל	לְקַחַת	הִלָּךְ	רָאָה	נָתַן

(*) הדוגמות הבודדות הבאות כאן יכתוב המורה את שרשיהן על הלוח, והילדים יתחנכו להטותם, אחרי שלמדו אותם מעל הספר.

כבש	צומק	דמה	אני	פצה
שכב	לקח	קנה	את	קצה
תפר	פתח	פנה	הוא	עוף
חתך	שמע	בנה	הנה	נוע
רכב	זרע	ענה	עובדת	שים
אכל	נמט	חפץ	הלך	תיה
עבר	ידע	חסר	עזר	אני
עמד	נגע	עצב	עמד	אתה
הלך	בזא	ירא	ישב	הוא
אמר	יצא	שקם	חגר	הנה
הרג	מצא	יכל	רמש	פרוש
ירר	נשא	צריך	לבש	ברך
ישב	קרא	עף	להט	ארר
נדד	חמא	רוץ	נתן	כתב
אהב	עולה	בוא	אכל	אהב
איב	ראה	נוע	בער	אני
להט	רעה	נוד	יוצאה	את
בער	שתה	שים	עושה	הוא
צעק	עשה	מת	ראה	הנה
כעס	רדה	מי	רעה	פרושה

תדע	נאכל	עפים	שכן	אָרוּרָה
תאכל	גלך	נוע	גזז	אָנִי
תוכל		שים	אכל	עָתִיד
תשוב	אָתָּה	מתים	אמר	אָמַחָה
שוף	עָבַר		ארר	הִיה
מות	אָכַלְתָּ	אָנַחְנוּ	הלך	אָעֲשֶׂה
תשים	שָׁמַעְתָּ	אָתָּן	עמד	אָבְרָא
	נָתַתָּ	הֵן	קוראים	אָתָּן
צווי	יָצָאתָ	הוֹה	ידע	אָלֶךְ
עשה	עָשִׂיתָ	רומשות	ורע	אָשִׁים
אכל	שָׁמַתָּ	הלך	נמע	שִׁית
קרא		שוחות	לקח	אָנַחְנוּ
עשה	אָתָּה	נָעוֹת	צמח	אָתָּם
פנה	עָתִיד	חיות	אוקבים	הֵם
ראה	תָּשַׁבַּר	אָנַחְנוּ	צעק	הוֹה
גש	תָּעַבַר	אָתָּם	יכלים	לומדים
ישב	תִּמְצָא	הֵם	רואים	זרק
הלך	תִּהְיֶה	הוֹה	עשה	שמר
נתן	חיה	עצובים	שחה	רמש
קח	תִּפְּלֶה	אָנַחְנוּ	חיים	יֵשֵׁב
בוא	תִּלְךְ	עָתִיד		
		נָעֲשֶׂה		

נמע	אסך	הוא	תאכלו	צווי
שמע	הרג	עבר	תמותו	לא תעשה
נגע	חתף	למד	צווי	אל תרכב
יכל	עזב	סגר	עשו	אל תעשה
תפץ	עבר	גדל	כבשו	אל מחה
חסר	חגר	גזל	מלא	לא תאכל
ישן	ענש	גזז	פרו	אל תגע
ירא	אדר	גמר	רבה	אל לקח
ברא	ירד	נפל	רדה	אל תלך
קרא	ישב	נקם	צווי	אל תירא
יצא	יצר	שבת	לא תעשו	אל תרוק
חטא	שאל	כתב	אל תאכלו	אתם
היה	כעס	נתן	לא תגעו	עתיד
עשה	צעק	אמר	את	תקבשו
ראה	אהב	הפך	עבר	מלא
רעה	מחק	חמד	עשית	תפרו
בנה	שמח	הלך	את	רבה
ענה	לקח	עזר	את	רדה
היה	פקח	חשב	עתיד	היה
מחה	ידע	אכל	תלדי	תעשו

שתה	שאל	ישע	ישב	באו
קנה	צמח	לקח	ירד	קום
פנה	פקח	נתן	צמח	שים
שעה	שלח	ילך	לקח	הם
חרה	זרע	ישב	שמע	עחיד
פצה	יחרש	ידע	ידע	ישרצו
קם	הרג	יעוף	נמט	שבת
נות	עזר	שוף	מלא	מלא
בוא	עבד	מות	מצא	יהרגו
שים	יחמך	יבוא	יצא	יאכלו
שית	ירבה	הם, הן	קרא	יחדו
מת	חיה	עבר	הלך	חיה
הוא	רדה	כתבו	הרג	היה
עחיד	בנה	לבש	חפץ	יעשו
ישמר	ראה	תפר	עבר	יתנו
משל	חיה	שכן	עזב	ילכו
מלך	יעשה	גדל	אכל	היא
כבש	יאכל	נפל	עשו	עבר
ירבב	יקרא	גזל	ראה	לבשה
גדל	מצא	שרץ	חיה	נתן
				נפל

נולדו	אתה	פלא	הוא	ילד
הם	עבר	קרא	עמיד	שרף
עמיד	גלקחתי	נחמד	תלבש	כתב
יקוו	הוא	חבא	תהיה	הלך
היא	עבר	נחם	תעשה	אמר
עבר	נרדם	אני	תתן	אכל
ננמרה	בדל	את	תצא	חפץ
נראתה	סתר	היא	ב.	עזר
היא	נחם	היה	נפעל	עמד
עמיד	נולד	נחמדה	הברא	קרא
תראה	הוא	נראית	(הבראם)	חטא
ג.	עמיד	אני	אני	דשא
פעל	יקרא	עמיד	עבר	מצא
לבקש	יעשה	אסתר	נחמתי	יצא
דבר	הם, הן	אנחנו	נחבאתי	פתח
שלם	עבר	אתם	אני	לקח
חבר	נפקחו	הם	אתה	שמע
שחק	גמר	היה	הוא	אחקק
לכסות	ברא	נפלאים	היה	כעס
	נקוו	נראים	נסתר	בער
				ענתח
				היה
				פצה
				שתה
				ראתה
				עפה

אָני	מִצְפָּאָפֶת	הוּא	דבר	אַתָּה
עָבֵר	מִבְּסָה	עָבֵר	שָׁחֲקוּ	עָבֵר
שְׁבִרְתִּי	אַנְחֵנוּ	קִנְדֵּשׁ	רחם	לְקַחְתָּ
צִנִּיתִי	אַתֶּם	דבר	כָּלוּ	הוּא
אָני	הֵם	זמר	כסה	עָבֵר
אַתָּה	הִנֵּה	קלל	הֵם	לָקַח
הוּא	מְבַרְרִים	שָׁלַח	עָתִיד	בָּלָה
הִנֵּה	מְקַלְלִים	גִּבֹּרֶת	יִמְלֵאוּ	
מְקַלְל	מְשַׁחֲקִים	גרש	הוּא	הֵם
חמם	מְבַרְכִּים	ארר	עָבֵר	עבר
דבר	מִבְּסִים	בָּלָה	בְּקָשָׁה	כָּלוּ
יבש	אַתָּה	צוה	ד.	הוּא
מִרְחֵם	עָבֵר	הוּא	פָּעַל	עָבֵר
רחף	גִּבֹּרֶת	עָתִיד	אָני	לְקַחְתָּ
מִבְּסָה	צווי	יד גר	אַתָּה	בָּלָתָה
צוה	עֲשֵׂה	שבר	הוּא	ה:
מְבַרְךְ	לְגֵרֶשׁ	יִשְׁמַח	הִנֵּה	הַפְּעִיל
אָני	אַתֶּם	יִנְחָם	מְקַלְל	לְהַבְדִּיל
אַתָּה	עָתִיד	יְעוֹפֵף	מְבַרְךְ	שכל
הוּא	תִּמְלֵאוּ	הֵם, הֵן	גרש	לְהַצְמִיחַ
הִנֵּה		עָבֵר		ורע
מִרְחֵמָת		בְּקָשׁוֹ		

לְהַשְׁקוֹת	מִבֵּין	אַתָּה	הַשִּׂיא	הִיא
לְהַבּוֹת	אוֹר	עָבַר	הָנִים	עָתִיד
לְהַפִּיט	מָרִים	הִקִּיתָ	הִבִּיא	תַּצְמִים
הוֹלִיד	זוֹעַ	עָוִוִי	הוֹסִיף	תִּדְרִישָׁא
(הוֹלִידוֹ)	אָנִי	עָשָׂה	יֵלֵד	תוֹסִיף
לְהוֹצִיא	אַתָּה	הִנַּח	יֵצֵא	יֵצֵא
לְהִבִּין	הִיא	הִבָּא	הוּא	וְ
אוֹר	הוּא	הוּא	עָתִיד	הַתְּפַעֵל
לְהַקְלֹ	מִצְמִיחָה	עָבַר	יִבְדִּיל	אָנִי
לְהִרְעַ	בִּדֵּל	הִבְדִּיל	יִבֶּה	אַתָּה
אָנִי	מְנִיעָה	שָׁכַן	יִקַּל	הוּא
עָבַר	אָנִי	לָבַשׁ	הֵם	הוּא
הִבְדִּילָתִי	עָתִיד	כָּעַם	עָבַר	מִנַּח
אָנִי	אַרְבֵּה	הִצְמִיחַ	הִבִּיאוּ	הוּא
אַתָּה	אֲנִיחָנוּ	הִשְׁקָה	הִיא	עָתִיד
הוּא	אַתֶּם	רַבָּה	עָבַר	יָקָם
הוּא	הֵם	הִכָּה	הוֹסִיפָה	וְ
מִבְדִּיל	הֵם	הִפִּיט	יֵצֵא	וְ
מִוְרִיעַ	הוּא	נָפַל	הִקִּיטָה	הַתְּפַעֵל
מוֹצִיא	מִבִּיָּאִים	נִגַּד	נָפַל	לְהַתְּהַלֵּךְ

הַתְּבוּשׁוּ	בִּישׁ	אֲנִי	אֲנִי
הֵם	פִּלֵּל	אֶתְּ	עָבַר
עָתִיד	חֲבֹא	הִיא	הַתְּחַבֵּאתִי
יִתְאַסְּפוּ	הֵם	הוּא	אֲנִי
יִתְבוּשׁוּ	עָבַר	מִתְּהַפֵּקֶת	אֶתְּהָ
הִיא	הַתְּהַלְכוּ	הוּא	הוּא
עָבַר	אֶסַּךְ	עָבַר	הוּא
הַתְּהַלְכָּה	פִּלֵּא	הַתְּהַלְךְ	מִתְּהַלְךְ
חֲבֹא	חֲבֹא	עֲצֹב	הַפֶּךְ •
	בִּישׁ		

ב.

פֻּעֵלִים וּנְטִייתֵיהֶם וְהַשְׁמוֹת הַנִּגְזְרִים מֵהֶם,

הַנִּמְצָאִים בַּסֵּפֶר זֶה, בַּסֵּפֶר אֱלֹה־בֵּית*

אָהַב. אָהַב. אוֹהֵב. אוֹהֵבִים. אָהוּב — אֲהֻבָּה.

אוֹר. לְהַאִיר מֵאִיר. — אוֹר, מֵאוֹר, מְאוֹרוֹת.

אִיב. אוֹיֵב. — אִיבָה. אוֹיֵב, אוֹיְבִים.

אָכַל. אָכַל לֶאֱכֹל. לְאָכְלָה. (לְבָלְתִּי) — אָכַל. אָכְלָתִי. אָכְלָתָם

(אָכְלָתָם). אָכַל. אָכְלָה. אָכְלוּ. אוֹכֵל. אוֹכֵלָת. אוֹכְלִים.

נָאֵכַל (נֹאכֵל) תֹּאכֵל (תֹּאכֵל). אָכַל. לֹא-תֹאכֵל. תֹּאכְלוּ.

אֵל תֹּאכְלוּ. יֹאכֵל. יֹאכְלוּ. — מֹאכֵל.

אָמַר. לֵאמֹר. אָמַר. אָמְרָה. אוֹמֵר. אוֹמְרִים. — מֹאמֵר.

אָסַף. הִתְאַסְפוּ. יִתְאַסְפוּ — אִסְפָּה.

אָרַר. אָרַר. אוֹרְרִים. אָרַר. אָרוּרָה. אָרַר.

בָּדַל. נִבְדַּל. לְהִבְדִּיל הִבְדִּיל. הִבְדִּיל. מִבְדִּיל. מִבְדִּילָה.

יִבְדִּיל. — הִבְדִּיל.

בָּא. בָּא. בָּאוּ. (צָוִי) יָבֹא. הִבִּיאוּ. הִבִּיאוּ. הִבִּיאוּ.

(* בלוח זה ימצא המורה בכל עת את כל השרשים שלמדו התלמידים לתמונותיהם, וישתמש בהם לשם חזרה על ידי חבור משפטים מתוך הענינים הנלמדים, או משפטים חדשים,

בון. להבין. מבין.

ביש. התביש. התבישו-התבוששו. יתבוששו (יתבוששו).

בנה. לבנות. בנה. בונה. יבנה. בני.

בער. בעצה. בוער. בוערת.

בקש. לבקש. בקשה. בקשו.

ברא. לברא (ביום)-ברא. בראתי. ברא. בורא. אברא.

הברא (בהבראם). נבראו. — בריאה בריאת. בריאות.

ברך. פרוך. ברך. מברך. מברכים. מברך. — פרכה. פרכות.

בשש. (ראה — ביש).

גדל. גדל. גדלו. יגדל. — גדול. גדולה.

גזז. גזז. גזזים.

גזל. גזל. גזלו. גזל. — גזלה. גזלן.

גמר. גמר. נגמרה: נגמרו.

גרש. גרשתי. גרש. גרש. מגרש.

דבר. לדבר. (לדלתי)-דבר. דבר. דברו. מדבר. מדברים.

ידבר.

דמה. דומה. — דמות. בדמותו.

דקר. דוקר.

דשא. דְּשָׁאָה. מְדָשִׂיא. מְדָשֵׂא. — דְּשָׂא.
 הִיהָ. לְהִיּוֹת. בְּהִיּוֹת. (לא מוב) — הִיָּה. הִיָּה. הִיָּה. הִיָּה. אֶהְיֶה.
 מִהְיָה. מִהְיָה. יִהְיֶה-יְהִי. יִהְיֶה. מִהְיָה (הִיא).
 הִלֵּף. לְלָקֶת. הִלְכָמִי. הִלֵּף. הִלְכָה. הִלְכוּ. הוֹלֵף. הוֹלָקֶת.
 הוֹלָכִים. הוֹלָכוֹת. אִלֵּף. גִּלֵּף, מִלֵּף, לֵף. אֶל-מִלֵּף. גִּלֵּף.
 גִּלְכוּ. לְהִתְסַלֵּף. הִתְסַלֵּף. הִתְסַלְּכָה. הִתְסַלְּכוּ. מִתְסַלֵּף.
 הִפֵּף. הִפָּף. מִתְפַּפֵּף. מִתְפַּפָּה.
 הִרְגָה. לְהִרְגֹה. הִקְנֵמִי. הִרְגָה. הִרְגָה. הִרְגָה. הִרְגָה. הִרְגָה.
 ווע. מוֹיַע. — וַעֲה. וַעֲה.
 זמר. זָמַר. — זָמִיר. זָמִיר.
 זרע. לְזָרַע. זָרַע. זָרַע. זָרַע. זָרַע. זָרַע. זָרַע. זָרַע.
 זָרַע.
 זרקן. זָרַק. זָרַק.
 חבא. נִחְבְּאֵתִי. נִחְבְּאָה. הִתְחַבְּאֵתִי. הִתְחַבְּאָה. הִתְחַבְּאָה.
 הִתְחַבְּאוּ. — מִחְבְּאוֹ. מִחְבְּאוֹ.
 חבר. לְחַבֵּר. — מִחְבְּרֶת. חִבֵּר. חִבְּרִים.
 חגר. חָגַר. חוֹגְרֶת. — חִגּוּרָה.
 חטא. חָטָא. חָטָא. חוֹטָא. — חָטָא.

חוּה. חָה. חִי חָה. חַיִּים חִוּת. חָתָה. יָחַה. יָחִיו. — חַיִּים.
 חִיָּה. חִיָּה. חִי. חַיִּים (אָנְשִׁים).
 חָמַד. חָמַד. חוּמַד. נָחַמַד. נָחַמְדָּה.
 חָמַם. מָחַמָּם.
 חָסַר. חָסַר (עָבָר). חָסַר. (הוּה).
 חָפֵץ. חָפֵץ. חָפֵץ. חָפֵץ. חָפֵץ. חָפֵץ. (הוּה).
 חָרָה. חָרָה.
 חָרַשׁ. לָחַרַשׁ. תָּחַרַשׁ. יָחַרַשׁ. — מָחַרַשָּׁה.
 חָשַׁב. חָשַׁב. חוּשַׁב. — מָחַשְׁבָּה. מָחַשְׁבוֹת.
 חָתַף. חוּתַף. יָחַתַף.
 יָבַשׁ. מִיָּבַשׁ. — יָבַשׁ. יָבַשָּׁה. יָבַשָּׁה.
 יָדַע. יָדַעַת (מוֹב יָדַע) לָדַעַת. יָדַעַתִּי. יָדַע. יָדַעוּ. יָדַעוּ. יָדַעוּ.
 יָדַעַתִּי (מוֹב יָדַע). יָדַע. יָדַע.
 כָּל. יָכַלְתִּי. יָכַל (עָבָר). יָכַל (הוּה). יָכַלִּים. תוֹכַל.
 יָלַד. יָלַדָּה. תָּלַדִּי. נוֹלַד. נוֹלַדוּ. הוֹלַד. (אֲחֵרִי) הוֹלַדוּ. הוֹלִיד.
 (עָבָר) — יָלַד. תוֹלַדוֹת.
 יָסַף. הוֹסִיף. הוֹסִיף. תוֹסִיף. לֹא-תוֹסִיף (תַּת כָּתָה).
 יָצָא. יָצָאָה. יָצָאתִי. יָצָאת. יָצָא. יָצָאָה. יָצָאוּ. יָצָאוּ.
 תָּצָא (הִיא). לְהוֹצִיא. הוֹצִיא. הוֹצִיָּאָה. מוֹצִיא. תוֹצִיא.
 (הִיא). תוֹצִיא (הָאָרֶץ).

לְקַחְתָּ לְקִשְׁתִּי לְקַחְתָּ לְקַחְתָּ לְקַחְתָּ לְקַחְתָּ לְקַחְתָּ לְקַחְתָּ לְקַחְתָּ
 קַח אֶל־מִנְחָתוֹ יֵשׁוּעַ וְגַלְקֻדָּסָא לְקַחְתָּ לְקַחְתָּ לְקַחְתָּ (לְקַחְתָּ).
 לְקַחְתָּ לְקַחְתָּ.

מות. מות-(תמות). למות. מת (עָבַר). מת (הָיָה). מתים.

תמות. תמותו — תמותון. ימות.

מחה. למחות. מָחָה. אָמָחָה. אֶל-תִּמְחָה.

מחק. מָחַק.

מלא. מָלֵא. תִּמְלֵא. מָלֵאוּ (צווי). יִמְלֵאוּ. תִּמְלֵאוּ. יִמְלֵאוּ.

— מָלֵא. מְלֵאִים.

מלך. יִמְלֹךְ. — מָלָךְ. מְלֹכָה.

מצא. מָצָא. מְצָא. מָצְאוּ. מָצְאוּ. מָצְאוּ. יִמְצָא.

משל. לְמָשַׁל. מוֹשֵׁל. יִמְשֹׁל. — מְמַשֵּׁל. מְמַשֵּׁלִת.

נבט. לְהַבִּיט. הַבִּיט. הַבִּיטָה.

נגד. הִגִּיד.

נגע. נִגַּעְתִּי. נָגַע. נִגַּעְתָּ. אֶל-תִּנָּע. לֹא-תִנָּעוּ.

נגש. גָּשׂ.

נדר. (רָאָה — נוד).

נוד. נָד. נִוְרַד.

נוח. לָנוּחַ. נָח. הִנָּח. הִנָּחָה. — מְנוּחָה.

נוע. לָנוּעַ. נָע. נָעָה. נָעִים. נָעוּת. מְנוּעָה.

נזל. נִזַּל.

נחם. נחמתי. נחם. נחם. נחם. (ינחמו).

נמל. נמל.

נמע. לנמע. נמע. נמעו. נמע. נומעים. ימע.

נכה. להכות. (לבלתי) הכות. הכית. הכה. יכה.

נפל. נפל. נפלה. נפלו. תפל. הפיל. הפילה.

נקם. נקם. נוקם. יקם. יקם. — נקמה.

נשא. לשאת-לנשא. מנשא. (מנשוא). נושא. — משא.

נשא. השיא (השיאני).

נתן. לתת. (לא תוסף) תת. לתן. נתתי. נתת. נתתה.

נותן. נותנת. אמן תן. יתן. יתנו. תמן (היא). — מתנה.

מתנות.

סגר. סגר.

סתר. נסתר. נסתר. אסתר.

עבר. לעבר. עבר. עובר. עוברת. מעבר. יעבר. — עבודה.

עבודת. עבד.

עבר. עברו.

עוף. עפה. עפו. עף. עפה (היה). יעוף. יעופף. — עוף. עופות.

עוב. עובתי. עוב. עובו.

עזר. עֹזֵר. עֹזְרָה. עֹזֶרֶת. יְעֹזֵר. — עֹזֵר.
 עלה. עֹלָה. — על. מַעַל. לְמַעַלָּה.
 עמד. עֹמֵד. עֹמְדָה. עֹמֶד. עֹמֶדֶת. עֹמְדִים.
 ענה. עָנָה. עֲנָתָה. עֹנֶה.
 ענש. עָנַשׁ. — עֹנֵשׁ.
 עצב. עֲצֹבִים. הִתְעַצֵּב. — עָצַב. עֲצָבָה. עָצַבְתִּי. עֲצֹבוֹן.
 עֲצֹבוּגָד.
 עשה. לַעֲשׂוֹת. עָשִׂיתִי. (עֲשִׂיתִים). עָשִׂיתָ. עָשִׂיתִי. עָשָׂה. עָשׂוּ;
 עושה. עוֹשֶׂה. עוֹשִׂים. אֲעֲשֶׂה. נַעֲשֶׂה. תַעֲשֶׂה. עֲשֵׂה.
 תַעֲשֶׂה. יַעֲשֶׂה. יַעֲשׂוּ. יַעֲשֶׂה. — מַעֲשֶׂה. מַעֲשִׂנוּ. מַעֲשִׂים.
 פלא. נִפְלָא. נִפְלְאִים. הִתְפַּלֵּאוּ.
 פלל. הִתְפַּלֵּל.
 פנה. פָּנָה. פוֹנֶה. פָּנָה. — פָּנִים. פָּנִי. לִפְנֵי.
 פצה. פָּצָה. פָּצְתָה. פּוֹצֵה.
 פקח. פָּקַח. יִפְקַח. נִפְקָחוּ. — פָּקַח.
 פרה. תַּפְרוּ. פָּרוּ. — פָּרִי. פָּרִיּוֹ. פָּרִיָּה. פָּרוֹת.
 פרש. פָּרַשׁ. פָּרוֹשׁ.
 פתח. פָּתַח. פּוֹתֵחַ. — פָּתַח.
 צוה. צִוִּיתִי. צִוָּה. מְצִוָּה.

צחק. צחקה. — צחוק.

צמח. לצמח. צמחו. צומח. צומחים. יצמח. להצמיח.
הצמיח. מצמיחה. מצמיח (היא).

צעק. צעק. צועק. צועקים.

צפצף. מצפצפת.

צרף. צריף.

קדש. קדש. — קדוש. קדושים.

קוה. נקוו. יקוו. מקוה. מקוה-.

קום. לקום. קם. קמו.

קלל. קלל. מקלל. מקללים. מקלל. להקלל. יקלל. — קל
קללה. קללת-קללות.

קנה. לקנות. קניתי. קנה. קונה. — קנינו.

קרא. לקרא. קרא. קראה. קראו. קורא. קוראים. קרא.
יקרא. נקרא (נפעל. הנה). יקרא.

ראה. לראות. ראיתי. ראה. ראתה. ראו. רואה. רואה.
ראה. יראה. נראה. נראית נראים. מראה. — מראה.
ראי.

רבה. ירבה-ירב. מרבוי. רבוי. הרבה- (ארבה). הרבה.
ארבה. — רב. רבה. רבים. הרבה.

רדה. רודה. ירדה. מרדו. רדו. ירדו.

רדם. נרדם. — מרדמה.

רוץ. רץ (הזה). אל-תרוץ.

רחם. רחמו. מרחם.

רחף. מרחף. מרחפת.

ריח. מריח.

רכב. רוכב. אל-תרכב. ירכב.

רמש. רומש. רומשת. רומשים. רומשות. — רמש.

רעה. לרעות. רעה. רועה. רועה. רועה.

רעע. להרע. — רע. רעה (תאר). רעים. רעה (שם). רעת.

שאל. לשאל. שאל. ישאל. — שאלה. שאלת.

שבר. תשבר. שבתי. שבר. ישבר.

שבת. שבת. ישבתו. — שבת.

שוב. לשוב. תשוב. — שובך.

שורף. תשורף. ישורף.

שית. שת. אשית.

שכב. שוכב.

שכן. שכן. שוכנים. השקין. — שכן. שכן.

לוחות הפעלים

שלח. יִשְׁלַח. שְׁלַח.

שלם. לְשַׁלֵּם.

שמע. שָׁמַעְתִּי. שָׁמַעְתָּ. שָׁמַעַתְּ. שָׁמַעְתָּ. שָׁמַעְתָּ. שָׁמַעְתָּ.

שמר. לְשַׁמֵּר. שָׁמַר. יִשְׁמַר.

שעה. שָׁעָה.

שקה. לְהַשְׁקוֹת. הִשְׁקָה.

שרץ. שָׂרָץ. יִשְׂרָץ. שָׂרָץ. שָׂרָץ. שָׂרָץ.

שתה. לְשַׁתּוֹת. שָׁתָה. שָׁתָה. שָׁתָה.

שחה. שָׁחָה. שָׁחָה.

שחק. לְשַׁחֵק. שָׁחַק. מְשַׁחֵק. מְשַׁחֵק. מְשַׁחֵק.

שים. לְשִׁים. שָׁמַתִּי. שָׁמַתָּ. שָׁמַתָּ. שָׁמַתָּ. שָׁמַתָּ. שָׁמַתָּ.

שמה (הִנֵּה). שָׁמַתִּי. שָׁמַתָּ. שָׁמַתָּ. שָׁמַתָּ. שָׁמַתָּ.

שכל. לְהַשְׁכִּיל. שָׁכַל.

שמח: שָׁמַח. שָׁמַח. שָׁמַח. שָׁמַח. שָׁמַח.

תפר: תָּפַר. תָּפַר.

ג. ו' המהפך

בלוח זה ישתמשו התלמידים לשם חזרה — להפוך את התמונות האלה (אותן שלמדו כבר) לתמונות ישרות.

התפעל	ניכל	ותקרא	נידי	א:
הוא	ניצו	ותקדד	ניחי	מעמיד לעבר
ניתהלך	פעל	ותקרא	ניתן	קל
ניתעצב	הם	ותמן	נישע	אני
ניתחבא	ניכלו	ותמחן	ניקח	ואירא
ב.	הפעיל	נפעל	ניישן	ואכל
מעבר לעחיד	הוא	אני	ניצא	אתה
קל	ניבדל	ואחבא	נישב	ותאכל
אני	נילבש	הוא	נישם	הוא
והייתי	נישפן	נינחם	ניקם	נישבת
הוא	ניצמח	הן	נימת	ניסגר
ולקח	ניפל	ותפקתנה	הם	ניהרג
ואכל	נינח	פעל	ותפרו	ניאמר
והיה	ניבא	הוא	נישמעו	ניאכל
ומי	ניולד	ניקדש	ניהיו	ניקרא
הם	הוא	וישלח	ניעשו	ניקרא
והיו	ותוסף	ויגדש	ניפלו	ניבן
אתם	ותוצא	ויגדד	נידעו	נישע
והייתם			הוא	ניסר
			ותאמר	ניעש
			ותאכל	נירא

MISHMOR PUBLISHING CO.

30 WEST 114th STREET

NEW YORK, N. Y.

